Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч.10. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 15-го СІЧНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JANUARY 16, 1977 No. 10. VOL. LXXXIV.

ШИРОКО РОЗГОРТАЄТЬСЯ АКЦІЯ ГРОМАД ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ РОКОВИН ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ І СОБОРНОСТИ

Дні Української Незалежности в метрополії Нюарку-Ірвінґтону

Нюарк, Н. Дж. — Українська громада Нюарку-Ірвінґтону і околиць, парафіяльна школа, яка при церкві св. Івана Хрестителя ще в 1973-му році вперше проголосила 22-го січня українським національним святом і дала учням вільний від науки день, приготовляються й цього року до величавих відмічень 59-их роковин проголошення української державности.

Церемонії підписання проклямацій в ратушах вісьмох місцевостей, громади яких працюють в рамках Відділу УККА Нюарк-Ірвінґтон і околиця, піднесення українських прапорів на щогли, Богослуження в українських церквах, виставки, концерти і бенкети становлять програму святкувань, запланованих на суботу і неділю, 22-23 січня, 1977-го року. У святкуваннях візьме участь шкільна молодь, яка не матиме навчання з уваги на це, що цього року 22-го січня припадає на суботу. Українські школи і молодечі організації роблять заходи, щоб молодь взяла участь в Богослуженнях в суботу вранці, а опісля роз'їхалась з батьками і опікунами по поодиноких місцевостях та взяла участь в церемоніях піднесення прапорів на щоглах міських ратушів.

Рівнож йдуть заходи, щоб якнайбільше українських підприємств і установ були зачинені в суботу, 22-го січня, або щоб принаймні мали відповідні позначення в цей день на видних місцях. Місцевий Відділ УККА має до диспозиції американські і українські прапори і закликає, щоб всі мешканці і підприємства та установи вивісили їх в цей день та в цей спосіб пригадали своїм сусідам про змагання українського народу до волі і про його право на незалежність.

Святкування в поодиноких місцевостях, за повідомленням Відділу УККА, відбудуться:

КЛАРК: підписання проклямації вже відбулося у вівторок, 11-го січня, вивішення прапору — субота, 22-го січня, год. 9.45 вранці; мистецька виставка в місцевій бібліотеці триває впродовж цілого січня.

ГІЛЛСАЙД: підписання проклямації відбудеться у вівторок, 18-го січня, в год. 8.30 увечорі; піднесення прапору — субота, 2-го січня, год. 9-та вранці; Богослуження в церкві Непорочного Зачаття — неділя, 23-го січня, в год. 10-ій вранці.

ІРВІНҐТОН: підписання проклямації — п'ятниця, 21-го січня, в год. 8-ій увечорі; піднесення прапору — субота, 22-го січня, год. 9.45 вранці; Богослуження — неділя, 23-го січня, в українській Пресвітеріянській церкві в год. 10-ій вранці та в українській православній церкві св. Трійці в год. 11.30 вранці.

МЕЙПЛВУД: підписання проклямації — вівторок, 18-го січня, в год. 8.30 увечорі; піднесення прапору — субота, 22-го січня, в год. 10.30 вранці; Богослуження — неділя, 23-го січня, в українській православній церкві св. Вознесення в год. 11.30 вранці.

МАВТЕНСАЙД: підписання проклямації відбулося ще 21 грудня, 1976 року, а піднесення прапорів відбудеться в суботу, 22-го січня, в год. 9-ій вранці.

СКАЧ ПЛЕЙНС: підписання проклямації відбулось у вівторок, 4-го січня, а піднесення прапору відбудеться в суботу, 22-го січня, в год. 9-ій вранці.

ЮНІЙОН: підписання проклямації відбулось у вівторок, 1-го січня, а піднесення прапору відбудеться в суботу, 22-го січня, в год. 9-ій вранці; мистецька виставка в місцевій публічній бібліотеці відкрита впродовж січня.

НЮАРК: підписання проклямації відбулося в середу, 12-го січня, а піднесення прапору відбудеться в суботу, 22-го січня, в год. 10-ій вранці; Богослуження — в церкві св. Івана Хрестителя в неділю, 23-го січня, в год. 12-ій вполудне; виставка документів і нумізматика — будинок Пласту, неділя, 30-го січня, від год. 9-2 по полудні.

В суботу, 22-го січня, в ресторані Фраєр Так Інн в Сідар Ґров відбудеться бенкет в год. 1-ій по полудні, що його влаштовує стейтова Координаційна Рада УККА. На бенкет прибуде губернатор Брендон Бирн і відчитає свою проклямацію.

В неділю, 23-го січня, в год. 4-ій по полудні, в авдиторії средньої школи Ірвінґтону відбудеться святочний концерт, в програмі якого виступлять: чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під батутою проф. Михайла Длябоги; Шкільний хор св. Івана Хрестителя під дириґентурою Марії Фесьо; піяністка Марта Цибик; солістка Раїса Дідов-Волуйчик; курінь юначок місцевої пластової Станиці. Святочне слово виголосить проф. Ляриса Онишкевич. Посадник міста Роберт Міллер особисто відчитає свою проклямацію.

Управа Відділу УККА Нюарку-Ірвінґтону і околиці, що її очолює інж. М. Чайківський, закликає українське громадянство до якнайбільшої участи в усіх запланованих святкуваннях, причинитися до популяризації самостійницьких змагань українського народу серед своїх американських співгромадян.

Свято Державности в Сиракюзах

Сиракюзи, Н. Й. — Свято Державности відбудеться тут в неділю, 23-го січня, починаючи від год. 10-ої вранці, коли в українських церквах будуть відправлені Божественні Літургії в наміренні українського народу.

В годині 5-ій увечорі відбудеться концерт в місцевому Українському Народному Домі з такою програмою: святочна промова — учасник Визвольних Змагань д-р Іван Подюк; сольоспів — Осип Гошуляк, бас-баритон з Торонта, хор „Сурма" і мандолінова оркестра Осередку СУМА під дириґентурою Василя Жмура та Евстахія Машталіра; фортепіянове сольо — Христя Клюфас; деклямація — Вітя Тимченко.

Боффало готується до Січневих Роковин

Боффало (Мих. Лоза). — Керуючись успіхом з попереднього року, українська громада в Боффало має в пляні відмітити роковини 22 січня 1918 і 1919 років в подібний спосіб також і в цьому році, то значить: пов'язати святкування цих роковин з бинкетом і балем. Імпреза почнеться бенкетом, що його відкриє голова Відділу УККА Василь Шарван, а молитву проведе о. митрат д-р Павло Івахів. Центральне місце імпрези займе мистецька частина, виконавцями якої будуть: запрошена з Монтреалю співачка-солістка Марійка Чолій, при фортепіяні — Олександер Коваль, і місцевий хор „Бурлаки" диригі. Юрій Лаврівський. До цієї частини будуть включені дві промови: д-ра Едварда О'Коннора (колишнього комішенера для переміщених осіб) — в англійській мові і д-ра Михайла Лози — в українській мові. В часі балю гратиме оркестра „Мелодія ночі" з Рочестеру.

Передбачена нагорода за найкраще вишиту суконку, бо згідно з бажанням Комітету багато пань-учасниць будуть зодягнені у вишиті вечірні сукні.

Майстром церемонії буде д-р Андрій Дякун.

Вся ця імпреза відбудеться в п'ятницю, 21 січня 1977 р., у вечірніх годинах в готелі Статлер Гілтон.

В дообідніх годинах того ж дня будуть підписані посадником міста і повітовим старостою відровідні проклямації, на підставі яких день 22 січня буде визнаний Українським Днем в місті і в повіті. Протягом двох днів, тобто 21 і 22 січня, повіватимуть українські національні прапори на міській ратуші і на будинку повітової управи. Український прапор повіватиме також і на готелі Статлер Гілтон в дні імпрези.

День Української Незалежности в Клівленді

Клівленд, О. — Українські Злучені Організації, Відділ УККА в Клівленді повідомляє, що відмічення Дня Української Незалежности відбудеться в суботу, 22-го січня, в авдиторії середньої школи св. Йосафата в Пармі, Огайо. В годині 7:30 увечорі відбудеться бенкет, під час якого святочне слово виголосять д-р Володимир Базарко в українській мові і конґресменка Мері Роз Окар (20-ий дистрикт стейту Огайо) в англійській мові.

Програма бенкету включає апель молодечих і комбатантських організацій, виступи місцевого хору „Дніпро" під дириґентурою Є. Садовського, сольоспів Галини Яцишин, фортепіянові точки у виконані піяніста Ярополка Ласовського.

В програмі рівнож візьме участь, як гість, Михайло Ярош, шериф повіту Магонінґ в стейті Огайо.

Після бенкету відбудеться баль при звуках оркестри „Дніпро" під керівництвом М. Строцького з Пассейку, Н. Дж.; початок балю в год. 9.30 увечорі. Квитки можна набувати в місцевих крамницях, кредитівках та в членів Комітету. Вступ на бенкет і баль 10.00 дол. від особи, а тільки на баль 5.00 дол.; студенти і емерити — бенкет і баль 7.50 дол.

ЗСА не видали візи для совєтських кореспондентів

Москва. — Ройтер інформує, що американська амбасада в Москві відмовилася видати в'їздні візи кільком совєтським кореспондентам у відплату за те, що Москва не погодилася на приїзд членів Конгресової комісії, яка наглядає за виконанням гельсінкської домовлености. Речник американської амбасади заявив, що редакторові „Літературної Газети" Александрові Чаковському і кільком іншим кореспондентам відмовлено візи тому, що якраз Чаковський є представником совєтського подібного комітету нагляду за виконанням Гельсінкської Декляраціі, який не супротивлявся, коли його американським колеґам відмовлено візи. Навпаки, Чаковський заатакував в газеті Державний департамент за порушення Америкою домовлености відносно поліпшення праці журналістів. Александер Чаковський й інші совєтські журналісти бажали приїхати до ЗСА і взяти участь в церемонії відкриття бюра „Літературної Газети" в Ню Йорку.

Відновлено Хотинський пам'ятник — фортецю

Київська „Культура і Життя" інформує про відновлення хотинської фортеці, славної з неприступности, чому пособляло її природне розташування — на урвистій кам'яній кручі, в оточенні глибоких ярів, грубі стіни, зміцнені вежами, бастіонами і контрфорсами. Під стінами цієї фортеці українські та польські загони під проводом гетьмана Петра Конашевича Сагайдачного у 1621 р. розгромили 40-тисячне турецьке військо, відвернувши загрозу страшної навали від українських земель. Славиться ця фортеця і красою. Величні мури інкрустовані червоною цеглою, кам'яні одвірки прикрашує різьба. Існує ще і старовинний підйомний міст, по якому сьогодні йдуть тисячі відвідувачів.

Представники комітетів оборони В. Мороза заповідають зустріч

Філядельфія. — Комітет Оборони Валентина Мороза у Філядельфії запрошує громадянство на зустріч з представниками усіх Комітетів у суботу, 29 січня 1977 р., в год. 7.30 вечором у залі „Тризуб" у Філядельфії. В програмі включне відзначення річниці Крут, доповідь д-ра Андрія Зваруна, висвітлення прозірок політв'язнів ред. Осипа Зінкевича та коротка мистецька частина.

Ширші наради представників Комітетів Оборони В. Мороза, які відкриті тільки для членів комітетів, почнуться в суботу, 29-го січня, о 10:00 год. вранці, та розглянуть справи плянування оборони політичних в'язнів і координування оборонних акцій комітетів і організацій. Проситься тих осіб, котрі бажали б створити комітети на терені поза Філядельфією, прибути на конференцію та звернутися по ближчі інформації до п-і Віри Андрейчик:

1950 Brannon Rd. Westover Woods, Pa. 19401
Тел. (215) 539-0638

КАРТЕР НАРАДЖУВАВСЯ В СПРАВАХ ПОЛІТИКИ І ОБОРОНИ

Вашінґтон. — З Конґресових джерел інформують, що під час 9-ти годинної наради з новообраним президентом Джіммі Картером, яка відбулася в середу, 12-го січня, і стосувалася закордонної політики ЗСА, було обговорене питання заходів, щоб вплинути на Москву, щоб полегшила свою політику щодо еміґрації із Совєтського Союзу. Законодавці інформують, що Картер і його дорадники і багато із членів обох Палат Конґресу, які брали учась в нараді, вважають, що треба ввести зміни в т. зв. „Додаток Джексона-Ваніка" до торговельного закону з 1974-го року, який пов'язує надання Совєтському Союзові кредитів і статусу „упривілейованої держави" в ділянці торгівлі із справою вільнішої еміґрації із СССР. Джіммі Картер вважає, що цей Додаток „неефективний", бо замість причинитися до збільшення кількости еміґрантів з СССР, головним чином жидів, то він зменшив це число. Картер і його дорадники вказували, що в 1973-му році Москва дозволила виїхати 35,000 совєтським жидам, а в 1976-му — тільки 14,000 одержали дозвіл на виїзд із СССР. Учасники наради — інформують джерела — вважали, що „Додаток Джексона-Ваніка" ставить питання еміґрації в площину „конфронтації Вашінґтону з Москвою", а на їхню думку, треба підшукати більш посередніх способів для переконання совєтських лідерів, щоб полегшити свою еміґраційну політику в заміну за торговельні концесії". Справу полегшення еміґрації із СССР законодавці і члени нового уряду обговорюватимуть ще в майбутньому — заявив один з учасників згаданої наради.

Під час наради в середу також обговорено такі справи, як „конечність" підписання нового договору з Москвою в справі обмеження стратегічної атомової зброї та потребу загального поліпшення зв'язків із СССР, і також заторкнено справу „нормалізації зв'язків з Пекіном", запевнення безпеки Націоналістичного Китаю на Тайвані і полегшення ембарґо, наложеного на торгівлю з Кубою. Обговорено також справу нового договору в справі контролі над Панамським каналом.

У четвер, 13-го січня, новообраний президент Картер і його дорадники відбули довші наради з генералами і адміралами Об'єднаних Шефів Штабу та з цивільними урядовцями Департаменту оборони, під час яких були обговорені саме питання державної оборони та загрози для ЗСА і вільного світу з боку комуністичного бльоку, зокрема Совєтського Союзу. Хоча подробиць цих таємних нарад не подано, то стало відомо, що військовики і урядовці з Пентаґону настоювали на тому, що ЗСА мусять збільшити продукцію атомової і конвенційної зброї в обличчі постійного зросту мілітарної сили СССР, а Джіммі Картер і Сайрус Венс, майбутній державний секретар, як рівнож Гарольд Бровн, майбутній секретар оборони, твердили, що треба обмежити стратегічну атомову зброю.

Того самого дня, тобто минулого четверга, Джіммі Картер телефонічно розмовляв з японським прем'єром Такео Фукадою, французьким президентом Валерієм Жіскаром д'Естеном, британським прем'єром Джеймсом Каллаганом і західньонімецьким канцлером Гельмутом Шмідтом в справі відвідин цих країн віцепрезидентом Волтером Мондейлом в кінці цього місяця, як рівнож говорив про вершинну економічну конференцію потуг вільного світу, яка правдоподібно відбудеться в червні, або липні.

ЕКЗЕКУТИВА УНС РОЗГЛЯДАЄ ДВІ МОЖЛИВОСТІ ВЛАШТУВАННЯ ДОМУ ДЛЯ СТАРШИХ ВІКОМ ЧЛЕНІВ

Представники Комітету Сеньйорів з екзекутивними урядниками УНС під час відвідин в Головній Канцелярії. На фото сидять (зліва): д-р Роман Погорецький, д-р Галина Носковська-Гірняк, голова Комітету Сеньйорів суддя Микола Шпитко, головний касир УНС мґр Уляна Дячук та дир. Евстахій Маницький. Стоять (зліва): ред. А. Драган, головний організатор Степан Гавриш, головний предсідник Йосип Лисогір та головний секретар Володимир Сохан.

Джерзі Сиῖ. — Під теперішню пору є дві головні можливості влаштування відповідного дому для сеньйорів — старших віком членів УНСоюзу на оселі Союзівка: будова і влаштування такого дому при допомозі державних фондів, або на базі інвестицій самих кандидатів на мешкання в такому домі та при відповідній гіпотечній допомозі УНСоюзу. Дві ці можливості з'ясував головний предсідник Йосип Лисогір представникам Крайового Комітету Сеньйорів УНС: його голові судді Миколі Шпиткові, секретарці д-р Галині Носковській-Гірняк, д-рові Романові Погорецькому та дир. Евстахієві Маницькому, які в цій справі відвідали Головну Канцелярію УНС минулої середи, 12-го січня, та відбули розмову з екзекутивними урядовцями. Предсідник Й. Лисогір запевнив представників сеньйорів УНС, що Головний Екзекутивний Комітет — як це він уже ствердив під час цьогорічних нарад Сеньйорів на Союзівці — не тільки живо цікавиться, але й активно турбується побажаннями союзовців-сеньйорів. Трудність полягає в тому, що федеральні фонди на будови такого дому, що їх мали на увазі у формулюванні своїх побажань Сеньйори під час свого з'їзду, під цю пору заморожені і на них не можна розраховувати. Проте, існує можливість, що ситуація змінитися після приходу до влади нової Адміністрації президента Картера, або щонайменше відповідні федеральні фонди на такі цілі будуть признані стейтовим урядам, що з черги треба мати на увазі в плянуванні дому для Сеньйорів УНС. Це перша і головна можливість, яку Екзекутивний Комітет УНС має на увазі та про яку старається. У випадку, якщо б ця можливість цілком відпала, то Екзекутива УНС розглядає другу альтернативу, себто будову такого дому для сеньйорів на Союзівці на базі інвестицій самих заінтересованих таким домом сеньйорів та при відповідній гіпотечній допомозі УНСоюзу.

Справа такого Дому Сеньйорів на Союзівці була одним з головних предметів нарад на їхньому минулорічному з'їзді, що відбувся на тій оселі УНСоюзу з кінцем вересня. Розглядаючи різні можливості придбання та влаштування такого Дому, гол. предс. Й. Лисогір тоді запевнив, що Головний Екзекутивний Комітет зможе поробити в цій справі конкретні заходи, якщо матиме бодай 150 зголошень кандидатів на мешкання в Домі Сеньйорів. Відвідавши Головну Канцелярію УНС минулої середи, згадані представники Крайового Комітету Сеньйорів вручили Головному Екзекутивному Комітетові дальших 97 подань-зголошень, що разом із переданими уже раніше 81 зголошенням становить разом 178 сеньйорів УНС, які виявили і зголосили своє бажання скористати із приміщень в Домі Сеньйорів.

Безробіття в грудні значно зменшилося

Вашінґтон. — Бюро Статистики Затруднень в середу, 12-го січня, повідомило, що протягом грудня рівень безробіття зменшився з 8.1 відсотка до 7.9 відсотка, що представляє собою значне поліпшення, бо протягом того місяця 222,000 осіб одержали працю. Це вже другий місяць підряд, що така велика кількість людей знайшли затруднення. Протягом листопада і грудня 579,000 американців одержали роботу, а протягом цілого 1976-го року робоча сила країни збільшилася на 3 мільйони осіб. Речники уряду та економісти з приватного сектора твердять, що двомісячне зменшення в кількості безробітних вказує, що протягом 1977-го року рівень безробіття продовжуватиме падати, хоча може не таким швидким темпом.

Того самого дня Департамент праці повідомив, що протягом грудня гуртові ціни зросли на дев'ять десятих відсотка, зокрема подорожіли сільсько-господарські продукти. Економісти не виявляють великого стурбовання цим зростом в гуртових цінах, бо ціни на індустріяльні продукти зросли дуже мало, а цей сектор є найважливішим вказівником економічного стану країни. Зріст в гуртових цінах індустріяльних продуктів був найменший за останніх 7 місяців.

Китай критикує поведінку СССР на Близькому Сході

Пекін. — На передодні приїзду до Китайськогої Народної Республіки лідера Ємену полковника Ібрагіма аль-Гамді китайська газета „Женьмінь Жібао" виступила з гострою критикою проти поведінки СССР на Близькому Сході, заявляючи, що Совєтський Союз намагається увести в блуд публічну опінію своїми ніби то мировими заходами, але все, що совєтські верховоди хотять досягнути, це посіяти незгоду між арабськими країнами, інспірувати громадянські війни і провокувати військові конфлікти. Совєти не признають ситуації, яка заіснувала тепер „ні війна, ні мир" і її поборюють, — заявляє китайська газета.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Послання президента Форда

Можна оспорювати деякі твердження президента Джералда Форда, висловлені ним в його Посланні про Стан Унії в середу, 12-го січня, але навряд чи знайдеться багато людей, які не погодилися б з оцінкою самого президента, що найбільшими успіхами його адміністрації треба вважати те, що він зумів привернути постові президента довір'я американського народу та що передає своєму наслідникові Джіммі Картерові владу над країною, яка находиться в загально ліпшому стані, ніж була, коли почав свою президентуру Джералд Форд.

Дійсно, коли Форд складав президентську присягу 9-го серпня 1974-го року, в країні панував дуже нездоровий дух недовір'я не тільки до посту президента, але навіть до політичної системи ЗСА, спричинений горезвісною Вотергейтською аферою, через яку був змушений зрезигнувати президент Ричард Ніксон. Протягом своєї дво-і піврічної каденції президент Форд своїм характером, своєю чесністю і щирістю не тільки не допустив до дальшого занепаду довір'я і духа народу, але привернув пошану до посту президента і скріпив наново віру в американську політичну систему, спричинився до того, що в Америці знову відновилося почуття гордости. І навіть без інших заслуг це вже повинно запевнити йому почесне місце в історії ЗСА.

Однак, президент Форд таки має й інші заслуги. Правда, йому не пощастило вповні розв'язати деяких важливих проблем, наприклад, значно зменшити безробіття чи запевнити самовистачальність ЗСА на енергетичному відтинку, але протягом урядування президента Форда країна вийшла з поважної економічної рецесії, припинено серйозну інфляцію і таки пощастило дещо зменшити рівень безробіття. Крім того, за каденції Джералда Форда скріпилися зв'язки між Америкою та її союзниками і зріс престиж ЗСА на міжнародній арені — престиж, який був занепав в кінці президентури Ричарда Ніксона.

Президент Форд оправдано ствердив у своєму Посланні про Стан Унії, що коли Джіммі Картер перебере владу 20-го січня, то правитиме країною, яка буде в ліпшому стані, ніж була в серпні 1974-го року, коли президентуру перебрав Форд.

В Посланні про Стан Унії президент Форд висловив ще одно правильне і важливе твердження, а саме: для власної безпеки і для справи світового миру уряд ЗСА ніколи не може допустити до того, щоб мілітарний балянс почав нахилятися в некористь Америки, або навіть, щоб американці та члени народів-союзників тільки думали, що ЗСА втрачають мілітарну перевагу. Це бо може спричинити критичні наслідки. Він правильно закликав наступний уряд Джіммі Картера та новий 95-ий Конгрес збільшити розбудову конвенційної та атомової зброї в обличчі постійного зросту мілітарної сили Совєтського Союзу, заявляючи, що світовий мир можна запевнити тільки з позицій сили.

Треба надіятись, що черговий президент Джіммі Картер і його дорадники послухають цієї поради Джералда Форда, бо тільки мілітарно сильні ЗСА можуть запевнити, що американці сьогодні і в майбутньому зможуть повторювати слова президента Джералда Форда з його останнього Послання про Стан Унії: „Бути громадянином З'єднаних Стейтів Америки є для мене найбільшою честю і привілеєм в світі".

М. Платковський

УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИЧНІ ҐЕТТО

Є серед української громадськости у вільному світі досить багато політичних „середовищ", як і ми їх звикли називати. І віддавна вже пишеться і говориться про те, що слід би цим середовищам перестати полемізувати і ворогувати між собою, а натомість об'єднатися і спробувати спільними силами здобути щось більшого, ніж дотепер маємо, для української національно-визвольної справи — принаймні тут, поза межами совєтської „тюрми народів". Та отої, як прийнято говорити, консолідації українських політичних сил як не було, так і немає, і невідомо, коли вона може здійснитися. Чому? — питається наш пересічний громадянин. І не знаходить собі на це відповіді. Не знаходить може тому, що не може продістатися через мури наших політичних ґетто.

Ці ґетто існують із своєю окремішньою внутрішньою і зовнішньою політикою, із своїми заздрісно хороненими фінансами, із своїм членством і прихильниками, і своєю пресою. В цій пресі відбувается полеміка, викладаються свої окремі політичні погляди, висувається обвинувачення проти політичних противників, що це, мовляв, вони, а не ми, винні, що серед нас немає згоди.

Але біда в тому, що все це відбувається поперше, так би мовити, „на вершинах", а подруге — власне в межах свого власного ґетто. Дискутують між собою тільки чільніші особи з того чи іншого середовища — загал членства тільки читає і часто мало що розуміє з наведених арґументів своїх лідерів. Ще гірше: громадяни читають часописи тільки свого середовища, а тому їм недоступні думки і міркування представників інших середовищ. Такого немає, щоб газета якогось середовища видрукувала статтю противника чи „конкурента". Не друкуються ніколи або майже ніколи і відповіді тих, кого політично (дуже часто і особисто) атакують. І тому пересічному читачеві часопису лише свого партійного „ґетто" нічого не залишається, як приймати на віру писання своїх політичних лідерів, або - в найліпшому випадкові — знизувати плечима і признаватися до того, що нічого зрозуміти не можна.

Ще гірше з безпартійними чи понадпартійними громадянами, які не читають часописів окремих середовищ. Вони чують лише, що згоди немає, але не можуть навітьзрозуміти, чого хотять ті чи інші „івці". Або б їм треба було читати всі партійні часописи і порівнювати арґументи одних і других, в результаті чого вони напевно б також нічого не розуміли...

Правда, існують невтральні чи понадпартійні часописи, до яких належить, наприклад, щоденник „Свобода". В „Свободі" час від часу друкуються статті на тему політичної консолідації, чи радше браку її.

Але ж „Свобода" не має спроможности друкувати всіх авторів і всі їх статті на тему наших внутрішніх політичних відносин. Бо для цього вона мусіла б відвести всі свої сторінки цій темі і перестати писати на теми загальнонаціональні, про становище в Україні чи про міжнародні справи. І тому понадпартійний читач залишається таки непоінформованим як слід про те, чому в нас не може дійти до консолідації українських політичних сил. Тим більше, що і статті, напр., в „Свободі" висвітлюють кожна на свій лад дану тему — в залежності від поглядів авторів, бо ж цей часопис, з міркувань об'єктивности, мусить містити часом зовсім собі протилежні статті. Так, недавно, читачі „Свободи" довідалися з різних статтей і повідомлень, що консолідації на базі Державного ЦентруУНРеспубліки, принаймні в цьому моменті, не здійснено. Чому? Кожний громадянин мусить сам робити і свої здогади і свої висновки.

Існування українських політичних ґетто має свої глибокі причини. Переборoти це явище не дасться так легко і так швидко. На цю тему можна було б писати не тільки численні статті, а й цілі томи. А тому все ж таки виникає питання: якщо неможливо дійти до повної консолідації, то чому не спробувати починати з координації окремих наших політичних течій? Щоби принамні в окремих важливих справах пробувати „тягти в один гуж"?

Чи такі справи, як політика Заходу супроти поневолених Москвою народів, екстермінаційна політика Москви супроти українського і інших підневільних народів, проблеми українства в різних країнах поселення, — чи ці справи не могли б вирішуватися спільно і чи не можна було б уплянувати щодо них і спільної акції?

Візьмемо одну дуже важливу справу: наше відношення до подій в Україні, а, зокрема, наша постава до тих — правда нечисленних — українських „дисидентів", які вже прибули, чи ще, тими чи іншими шляхами, прибудуть на Захід. Справа Леоніда Плюща дуже бентежила і бентежить ще й досі українців, які перебувають у західньому світі. Як треба ставитися до заяв і виступів Л. Плюща — це інша тема. Але — чи не було б ліпше, якби з Плющем розмовляли і домовлювалися всі разом (скоординовано), а не поодинокі окремі групи чи навіть особи?

А як буде, якщо на Захід прибуде хтось інший — ну, скажімо, В. Мороз, Чорновіл чи хтось їм подібний? Чи не буде зле, якщо кожне політичне середовище (з тих, що ніяк не можуть „сконсолідуватися") почне до себе „тягти" новоприбулого, захвалюючи тільки свої політичні „рецепти"? Чи з такої „конкуренції" не вийшло б шкоди для загальноукраїнської справи? Або якби окремі середовища, кожне на свій лад, почало намовляти нову американську адміністрацію, що і як треба б робити у відношенні до СССР?

Звичайно, треба вірити, що всі наші політичні середовища — які різниці не були б між ними — мають одну мету: відновлення справді незалежної соборної української держави з вільним народоправним ладом. А мета — це мабуть таки найголовніше. Проте, коли йдеться про багато політичних справ у щоденній практиці, то все таки консолідація чи координація принесла б багато користей. Бо ж чи ми, діючи окремо, використовуємо всі можливості, які маємо?!

Володимир Янів

МАКВІЛЛЕР — ЦЕНТР МОДЕРНОГО ДУШПАСТИРСТВА У СХІДНІЙ ФРАНЦІЇ

Маквіллер — назва малого села, оподалік великих залізничих шляхів у Альзасі — сливе невідома українській громаді; тим часом вона сталася майже символом української гостинности для сотень української молоді цілої Франції, — гостинности, яка не питається, звідкіля хто (з якого середовища) і що він собою являє; яка не ставить ніяких меж, а яка змагає до справжньої соборности душ молодих виховників. Маквіллер — це одночасно центр чи не наймодернішого сьогодні у нас душпастирства, отець настоятель якого постійно в дорозі, щоб сполучити приблизно десять різних пунктів у різних департаментах, відвідуючи по дорозі сотні парафіян, які не завжди мають змогу відвідати найближчу каплицю, чи прийти до церкви, що в ній служиться наша св. Літургія. Модерний душпастир — це одночасно священик, але він і виховник, дорадник, утішитель. Тому в неділі здебільша треба відслужити дві-три Служби Божі у місцевостях, віддалених від себе на 60-80 км., а по дорозі вступити до хворих у шпиталях, чи до Дому старців. І не можна зражуватися, ні падати духом, що іноді на св. Літургії нема кому заспівати, чи більшість крісел порожня...

Не можна було також зражуватися о. Павлові Когутові, коли він перед 25 роками зараз після висвячення дістав призначення до Страсбуржчини із мало заохочуючою заувагою свого попередника, який дивувався, пощо душпастиря до околиці, в якій мало вірних. Краще, мовляв, було б вислати його до Канади чи Північної Америки... Отець Павло, з наплечником, в якім привіз своє „майно", зачав мандрівку: він шукав і віднаходив земляків, які часто й мову забули, але ще рідне серце зберегли. Виявилося, що їх не було так мало, як видавалося попередникові; але найважливіше — їхні духовні потреби були далеко більші, ніж їхнє число. Хто цього не зрозуміє, не може бути сьогодні душпастирем у нашім зматеріялізованім світі, — зокрема не може бути душпастирем стада у діяспорі.

Жертвенність молодого священика не могла не звернути на себе уваги автохтонів, в морі яких опинилися малі острівці наших заробітчан у тоді напів селянському, напів вже індустріялізованому Альзасі. Тому він знайшов підтримку, коли забажав згуртувати молодь, і через виховання молоді рятувати нове українське покоління, але теж через ту молодь дійти до сердець батьків. Чотири перші роки організує він вакаційні колонії у будинку французької Малої семінарії у Вальбурзі; згодом прийшлося дещо шукати за іншими приміщеннями (Фальсбурґ, Дікірх), щоб врешті зважитися на велике діло: купити за дешеві гроші (бо великих сум не було) напівпоруйнований будинок — без вікон і долівки, з ободряпаними мурами, щоб у постійних трудотах за здобуття необхідного гроша цеглина за цеглиною ставити впродовж чотирьох років в душпастирському центрові Страсбуржчини будівлю, що їй сьогодні можуть позаздрити неодна із наших багатих дієцезій „Нового світу"... При тому чи не найбільше допоміжним був німецький т.зв. будівельний орден, що його до життя покликав один із найшляхетніших монахів нашого століття, голляндець патер Веренфрід ван Страатен, ім'я якого повинно бути записане великими літерами в історії нашої Церкви, — стільки він нам допоміг грішми, порадою, заступництвом перед різними чинниками, для яких страдальна Церква ставала порожнім згуком. Отець ван Страатен ніколи не дбав про почесті, ані признання, — він ніколи теж не зрадив своїх великих ідей: іти з допомогою Переслідуваній Церкві. Тому перед ним з пошаною схиляють голови не тільки українці, але й інші, що їх доля позбавила рідної землі, перекотиполем переганяючи з місця на місце у широкому чужому світі. Його „будівельний орден" складався з людей, подібних до нього. Вони приїздили до Маквіллеру й будували — разом і поруч із о. Павлом — великий пам'ятник. Чотири роки. На прощання — замість заплати — ще самі офірували до каплиці три заамвонні вітражі.

Сама ж каплиця вимагає окремої згадки. Вона — хоч і непростора — має повний іконостас великої мистецької вартости, — зі скляної мозаїки С. Борачка (Дерев'яні столярські роботи виконав И. Гладиш, а різьбив іконостас М. Зварич). Любов, з якою виконана кожна деталь каплиці, мимоволі вселюється у кожного відвідувача, викликаючи в нього відповідний настрій, тим більше, що кожний усвідомлює, як кожна деталь і ціла каплиця виростала із „нічого", і все треба було здобувати вірою, запалом, самовідреченням.

Перші вакаційні оселі в Маквіллері почалися 1961 року, — іншими словами, коли в минулому році душпастирський осередок Страсбуржчини мав свій „срібний" ювілей, тоді Маквіллер міг відзначати своє 15-ліття. Каплиця — вже з іконостасом — була посвячена 1964 року. Оселя може примістити — крім персоналу — 60 осіб, вона має відповідне устаткування, і крім мешкальних кімнат — велику залю, що одночасно може бути рефектарем (їдальнею) і служити для викладів чи урочистих зустрічей. При ній зараз же менші приміщення для товариських гор (зокрема шахів) чи навчання співу, гри на інструментах тощо. Актуально в однім з тих приміщень є постійно кілька бандур, і курсанти радо користають із нагоди навчитися грати на нашім традиційним інструменті.

Але ж для великих задумів немає меж: при відбудованім і поширенім будинку (до старого — поруйного — при віднові добудовано другий поверх) постає другий, в основному до ужитку готовий у 1968 році. В нім є приміщення на дальших 30 осіб, але головне — велика заля на 250-300 місць із сценою та великими розсуваними стінами зі скла, які виходять на терасу. Тераса, як і весь будинок, ще викінчуються, і напр., у підвалі є місце на різні робітні, в яких молодь

(Закінчення на стор. 3-ій)

З наших буднів

ПОЖНИВ'Я ЮВІЛЕЮ

В день св. Миколая, в неділю 19-го грудня 1976-го року, „Об'єднання Українських Письменників „Слово" влаштувало в Українському Інституті Америки в Ню Йорку ювілейний вечір, присвячений нашому видатному мистцеві та поетові, Святославові Гординському, з нагоди його 70-річчя. Редактор „Нашого Життя", Уляна Любович, яка професійно керувала програмою вечора, після його щасливого закінчення запросила гостей на гутірку з перекускою, за котру, — за її словами, — відповідає Іван Керницький".

Знаний прихильник літератури і мистецтва, д-р Р. С., спитав потиху дружину:

— Як ти думаєш, чи пані Любович сказала це серйозно, чи „на жарт"?

— Я думаю, що серйозно, — відповіла дружина. — Якби було на жарт, тоді пані Любович сказала б, що за перекуску відповідає гуморист Ікер.

Пан доктор стурбовано похитав головою:

— Якщо фактично письменник Керницький відповідає за харчову сторінку ювілею, то або ми всі вийдемо звідсіль голодні, або імпреза закінчиться тяжким дефіцитом.

Сталося це друге... Вечір, що відбувся з небувалим успіхом і в прекрасній атмосфері, „приніс" письменникам 110 долярів дефіциту! А харчовий референт ще й досі заходить в голову, як воно так сталося?.. Адже буфет дістав сердечну підтримку з боку наших м'ясарських фірм на долині міста, а родина мистця підперла його тортами, та й інші ласкаві пані понапікали всякої-всячини, і все це — даремно, тільки за „спасибі"! Харчовому референтові тим більше лице лупається від сорому, коли він довідався, що в далекому Едмонтоні подібний ювілейний вечір, влаштований С. Гординському канадським „Словом", приніс" 70 долярів чистого прибутку.

Голова Президії „Слова", д-р Остап Тарнавський з Філядельфії, зробив наприкінці ювілейного вечора таке резюме:

— Шановні колеґи, ми закінчуємо цей ювілейний рік з матеріяльним дефіцитом, зате з великим моральним капіталом! Хтось з шановних колеґ вніс пропозицію, щоб при найближчому ювілеї Славковому відбити собі нашу втрату. Я ж міркую, що такий активний і заслужений член „Слова", як Гординський, чесно заслужив собі у нас навіть на 120 долярів дефіциту!

Ікер

Любов КОЛЕНСЬКА

ДЖЕННІ, ВЕРНИСЯ!...

— 2 —

— Ні, зовсім не однаково, мамо. Хіба ти мені не казала, що ми завжди повинні говорити одна одній правду, навіть хоча б ця правда була неприємна. Тому, прошу, відповідж мені зараз... — і очі Дженні проникливо зупинилися на матері.

— Хай буде, Дженні. Я тобі ніколи не сказала неправди, я тільки промовчала про своє минуле і заховала всі знімки з мого дитинства і молодости. Я не бачила ніякої потреби відкривати перед тобою світ, для тебе чужий і властиво непотрібний. Не думай, що це було тому, що я цуралася свого минулого, зовсім ні; воно залишилося заховане в глибині моєї душі. Я боялася, що, коли розповім тобі про нього — це внесе в твоє життя роздвоєння. Я вважала, що з тією хвилиною, коли я вийду за твого батька заміж, я повинна прийняти його національність, мову, його традиції і спосіб його життя. Це саме зобов'язує і тебе. Він нас зодягає, піклується нами, посилає тебе до найкращих шкіл, впровадив нас поміж високу суспільну верству.

— Я тебе зовсім не розумію! — з обуренням сказала Дженні. — Це так, наче б ми були якісь предмети, без власних думок, ідей, уподобань і прагнень. Мені здається, що цього всього батько і не вимагає. Але ти знаєш, як назріло в мене це питання? Недавно в університеті моя вчителька англійської літератури, що напередодні дивилась на телевізорі на „Вишневий сад" Чехова, поспитала мене, що я думаю про цього письменника. Завваживши моє здивування, вона сказала: „Ти — типово слов'янсько-російський тип і тому в мене склалося враження, що і ти росіянка. Тим більше, що я чула, що ти не народилася в Англії". Тоді всі мої товариші почали підсміхатись з „чистокровної англосаксонки", як я сама про себе заявила, будучи горда зі свого походження. І від цього часу, жартуючи, звуть мене „Наташею"... Відтоді у мене начебто щось украдено, — зник, кудись подівся мій духовий спокій... Бож я виростала зі свідомістю, що я англійка і я... хочу нею залишитися.

— Дженні, голубко, заспокойся, зараз тобі все виясню. Я — українка. Під час Другої світової війни я опинилася в Англії. Тому, що в мене вже було деяке знання англійської мови, мене прийняли до бібліотеки, де зустрів мене твій батько. І, не зважаючи на спротив його батьків, на загрозу позбавити спадщини, він зі мною одружився. Він завжди мені казав, що віднайшов в мені те, чого не мають англійські жінки. Одначе, його батьки, вважаючи, що твій батько — жертва хвилинного засліпення, не могли мене стерпіти, і через те часто траплялись поміж нами суперечки. Твоєму батькові було жаль мене, він боявся, що це може внести розлад у наше подружнє життя, і ми виїхали до Америки.

Благаючи, Христина попросила: — Дженні, прошу, забудь всі дрібниці! Все наше товариство складається з англійців і, коли вони довідаються про моє походження, можуть вийти неприємності. І так, на початках, коли ми сюди приїхали, приятелі твого батька звертали увагу на мій акцент, але він їм пояснив, що мої батьки швидко померли і я виростала у своїх свояків у Німеччині. Вони повірили, тим більше, що належать до другого й третього покоління народженого в Америці. От, і кінець моїй казці кирпатий носику — зажартувала Христина, бажаючи розвіяти прикрий настрій дочки.

Залягла мовчанка. Дженні стала розглядати розкішні меблі у кімнаті, образи, і враз її погляд зупинився на гарних, плеканих руках матері, на руках, що пестили її, і на устах, закроєних болісною зморшкою. І в душі її назрівав жаль і до матері, і до себе.. Навіщо їй було пізнавати правду? „Забудь про все, Дженні", — мовчки вона сказала до себе. Одначе якась сила підштовхувала її до іншого питання: — Мамо, а як по-українськи ти повинна б називати мене?

Сумно усміхнулася Христина: — У мене є єдина сестра, вона ще живе, але на Сибіру. І в її пам'ять я назвала тебе Дженні — Іванкою. В Україні і тут я нікого не маю. Був ще брат, але він пішов відбивати нашу країну від большевиків. А потім я дістала вістку, що їхню партизанську криївку в горах відкрили і там біля неї його розстріляли. Може тому я й не хочу бути з моїм народом, бо в нього вічне горе і страждання, і спокою ніколи немає — тільки боротьба. Хотіла від цього всього тебе зберегти.

Дженні почала вагатися, а може таки справді треба було... І вона змінила тему розмови: — Мамо, чого властиво ми в таку гарну днину сидимо в кімнаті? Ходімо на басейн.

Пішли вони, але у Дженні в душі щось шарпало, хотіло дістатися назовні...

***

Проминуло кілька днів, Дженні вже ні про що матір не запитувала. Сиділа з нею тільки за їжею, а скінчивши обід чи вечерю хутко вставала від столу і поспішала кудись, немов їй вдома не вистачало повітря. У ній начебто пригасла вся гордість, яка виплекалася в її душі, коли вивчала історію Англії, коли вітала королеву... свого народу, коли читала поезії Теннісона, Байрона, чи Елліота. Все те немов би пропало, залишилась тільки тінь, що наволікалася фіолетовою смугою болю.

Якось після лекції англійської літератури підійшов до неї її товариш Віні і з легкою усмішкою запитав: „Гей, Наташо, чи ти таки довідалася, що по прямій лінії походиш від королеви Єлисавети, чи твоя мати росіянка? Не можу зрозуміти, чому ти так гостро відсахнулася від запиту пані Грейсон. От, мій батько італієць і я гордий з цього. А ти доконче хочеш бути англійкою і поводишся тепер так, немов тобі хтось скіпетр забрав. Запам'ятай: без уваги на те, якої ти національности, для нас ти завжди та сама Дженні.

Дівчина відчула, що на її обличчя напливає рум'янець і знітковіла ще дужче.

По вікнах ковзнулися краплини дощу, потермосив ними вітер і холоднувата сірість ввійшла в кімнату. Дженні позбирала свої книжки і, ніби кваплячись, на ходу відповіла: — Певно, що довідалася, а ти з невеличкої справи робиш Бог зна що... Одначе, моя мати не є ніяка росіянка, моя мати — українка!

— Ну, не сердься, це я сказав тільки так собі, для жарту і Наташею вже ніколи тебе не буду називати. Ти певно не знаєш, але на нашому курсі вчиться ще одна українка, звуть її Марійка. Коли хочеш я тебе з нею познайомлю. Про українців я знаю менше, як про росіян...

— Чому мені з Марійкою знайомитись? Мені тільки дивно, що ти мало знаєш про українців! — з досадою кинула Дженні. І їй самій стало дивно, що її так розсердила неувага до українців, хіба ж вона сама про них багато знає?... І властиво, чому їй було признаватися, якої національности її мати?

***

Приїхав Джек Томпсон. Він вмить розворушив своїми дотепами і сміхом Христину і Дженні, навіть обслуга жвавіше рухалася.

— Гей, дівчата, признавайтеся, тужили за мною? Зовсім погоджуюся з вами, що ніякої вам користи з такого бурлаки, як я. Але ви самі знаєте: побуду трохи з вами і знову мене манить у світ. І все ж ви для мене дві найдорожчі на світі особи. — І дивився на них своїми сіроголубими очима, а з них променювала іскряна ніжність, розсвітлювала його обличчя. А тоді, уважніше приглянувшись до „дівчат" Джек запитав: — Кривду хтось вам учинив?! Давайте в цій хвилині цього пройдисвіта, хай я його розітру на макове зерно! — і він роблено люто блиснув очима. — А може я, дівчата, заблукав до чиєїсь чужої хати?...

— Тату...

— Дженні не тепер! — і Христина з благанням поглянула на дочку.

— Христино, якщо Дженні хоче мені щось сказати, не стримуй її. — Він присунув до себе фотель і сказав: — Я вже сиджу і слухаю. — Сперся на спинку фотеля і провів долонею по своєму ясному, злегка припорошеному сивиною волоссі.

(Продовження буде)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно - американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

Венді та Джефрі Душарм, нові члени 325-го Відділу УНСоюзу в Брукліні, Н. Й., разом із своєю бабунею Анною Лисогір. Світлина зроблена на Союзівці в часі цьогорічних святкувань Різдва Христового

Христина, Олеся, Рута і Мая Леви, діти Оксани і Василя Левів, члени 158-го Відділу УНСоюзу в Брукліні, Н. Й. Забезпечила цих дітей в УНСоюзі їхня бабця Емілія Саноцька, секретарка 158-го Відділу УНСоюзу.

Джан Чарльс Остин, син Джека та Ілейн Остин, новий член 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Міч., якого вписав у члени УНСоюзу його дідо Теодозій Курилюк.

Ганя Клим, нова членка 204-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку. Вписала в члени УНСоюзу свою внучку бабуня Марія Аврамчук, яка є також членкою 204-го Відділу УНСоюзу.

Петрусь Клим, новий член 204-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку. Петруся вписала в члени УНСоюзу його бабуня Марія Аврамчук, яка є також членкою 204-го Відділу УНСоюзу.

Петрішія І. Остин, донька Джека та Ілейн Остин, нова членка 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Міч., яку вписав у чле ни її дідо Теодозій Курилюк.

Мішел Анна Іншейват, доня Карен Іншейват, нова членка 270-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Сіти, яку вписав у члени УНСоюзу її дідо Павло Пісецький.

***БАТЬКИ!** Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм краще будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!*

Відділи Філядельфійської Округи придбали в грудні 1976 року 110 нових членів

Іван Книгницький, секретар 430-го Відділу, передає головному організаторові Степанові Гавришеві 12 аплікацій нових членів, придбаних під час грудневої кампанії.

Філядельфія. — тут в п'ятницю, 3-го грудня м.р. в залі власного Дому відбулося засідання Управи Окружного Комітету, яким проводив голова Петро Тарнавський, а присутніми під час нарад також були головний організатор УНС Степан Гавриш і головний контролер Контрольної комісії д-р Іван Скальчук. Наради присвячено виключно організаційній ділянці і тому всю дискусію ведено під кутом, як повести працю у Відділах, щоби до кінця року придбати таке число нових членів, щоби Округа могла виконати квоту бодай на 75 відс. і тим самим одержати грошевий бонус, який є конечно потрібний для сплати моргеджу за закуплений власний Союзовий Дім.

По конструктивній і рiчевій дискусії голова Округи Петро Тарнавський заявив, що згідно його підрахунків Округа є спроможна придбати до кінця року 100 нових членів. Це число негайно розподілено на поодинокі Відділи, а деякі присутні секретарі самі зголосили, скільки придбають членів до кінця грудня. Секретар 153-го Відділу, інж. Іван Скіра, склав заяву, що його Відділ придбає 15 членів, а секретар 430-го Від. Іван Книгницький і секретар 397-го Від. інж. Михайло Нич заявили, що придбають по 10 нових членів. Інші секретарі приобіцяли придбати менше чим 10 членів.

Увечері, 30 грудня м.р., „п'ять перед дванадцятою" знову зібрався Союзовий актив Філядельфійської Округи в залі власного Дому, щоби передати аплікації нових членів головному організаторові Степанові Гавришеві, який спеціяльно приїхав з Джерзі Сіти, щоби „п'ять перед дванадцятою" перевести підрахунок здобутків, а головно зібрати решту аплікацій нових членів. Разом під час того вечора секретарі передали 65 аплікацій, а в міжчасі до Головної Канцелярії вислали 45 аплікацій, і тим самим згідно з ухвалою з 3-го грудня Округа виконала на 100 відсотків з „гаком".

Аплікації нових членів склали: головний радний Іван Одежинський 13, секретар 430-го Від. Іван Книгницький 12, а по 10 аплікацій склали секретар 153-го Від. інж. Іван Скіра і секретар 83-го Від. Андрій Кушнір. Також інж. Михайло Нич, секретар 397-го Від. і новий секретар 424-го Від. Юрій Трипуленко склали по 7 аплікацій і 6 аплікацій передав секретар 375 Від. та рівночасно і голова Округи Петро Тарнавський.

За так гарні успіхи Екзекутивний Комітет складає щиру подяку всім Управам Відділів, від яких одержано в грудні аплікації нових членів, а Окружній Управі на чолі з головою Петром Тарнавським висловлює гратуляції за придбання так поважного числа нових членів.

Таїса Богданська в Карнегі Рісайтл Гол

Концерт піяністки Таїсси Богданської, що відбувся 2-го грудня м.р. в Карнегі Рісайтл Голл в Ню Йорку стягнув чимало публіки з українських і неукраїнських кіл. Нюйоркська критика (Ню Йорк Таймс) прихильно оцінила здорові піяністичні ідеї нашої піяністки, видвигаючи співність мелодії в її грі, старанне оформлення фрази і ясну артикуляцію пасажових бігів. Критик мав застереження щодо деяких пам'ятевих недомагань і технічних деталів.

Нас також цікавить великий прогрес Т. Богданської від її останнього виступу, що проявляється не лише в її піяністичній техніці, але в першій мірі в її розвиненій здібності, висловити її власне музичне відчування, головною характеристикою якого є: життєва радість і тепла, гармонійна емоційність.

Вже перша точка: прелюдія і фуґа Баха були заграні стилево, з весняним настроєм, і тут зразу було пізнати знаменито вишколені пальці піяністки і їх швидкість. Не зважаючи на часом дещо за свобідний ритм в сонаті Бетговена, Т. Богданська виявила багато сильних моментів, зв'язаних з її темпераментом і щирістю музичних переживань. Менует вона заграла гарним, звучним ударом. Емпромптю Шуберта і Рондо Капріччіозо були виконані легко, грацiозно і плинно.

Із творів Шопена, на мою думку, найкраще були віддзеркалені Фантазія-імпромптю і Ноктюрн, яким Т. Богданська надала співучости, легкости і соковитої звукової уяви, на яку публіка щиро реагувала.

Безперечно кульмінаційною точкою цього вечора була низка українських творів, на що звернула увагу нюйоркська критика, відмічаючи особливо традиційні народні мотиви тієї музики. В гуцульській сонаті М. Колесси, Т. Богданська, здавалось, танцювала і сумовито „завивала" сопілкою, балянсуючи переконливо мелодику з діловою ритмікою.

Токкатіна В. Коссенка була заграна мов подув легкого вітру, а його пісня чуттєво „заспівана". Третім твором Коссенка була Куранта, старинний, скорий танок, що був виконаний в бравурою.

Відмічаючи цей виступ нашої піяністки, приємно підкреслити, що вона, досвідчений мистецький педагог, не обмежується самою педагогічною, не завжди доціненою працею, а й виступає з індивідуальним концертом, який показує цілий діяпазон її музичного знання і опанування творчости світових і наших композиторів — фахово, тепло, з її індивідуальним мистецьким полетом.

Дарія Городинська Каранович

Свято в пам'ять Слуги Божого Митр. Андрея і 1-го Листопада в коледжі св. Василія в Стемфорді

В грудні минулого 1976 р. студенти Коледжу св. Василія в Стемфорді, Конн., влаштували свято на пошану Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького і Першого Листопада.

На програму свята склались такі точки: Відкриття — о. Юрій Маркевич, в заступстві перешкодженого ректора коледжу о. Лева Моска; вступне слово, д-ра Василя Ленцика. В дтак хор виконав стрілецькі пісні під управою проф. Олександра Берника.

Реферат про Слугу Божого Кир Андрея виголосив студент третього року коледжу, Єфрем Павлиш. Студент першого року коледжу, Михайло Гуцко відограв на акордеоні: „Ой видно село". Реферат: „Перший листопад", виголосив студент 3-го року коледжу, Іван Сенів. Єфрем Павлиш відограв на піяно: „Щедрик". Степн Гутник віддеклямував вірш Романа Купчинського: „Листопад". Свято закінчено піснею „Не пора, не пора".

пгжьг вл. орори,п ФсоЩ

Беручи до уваги, що нові студенти коледжу ще не знають добре української мови, якої ніколи не вчились і з вересня почали від азбуки, та відносно короткий час підготови того свята, воно вийшло гарно й полишило присутніх приємне враження.

Мета того свята була виховна. Передовсім при нагоді такого свята, де студенти самі виступають із доповідями, вони мають нагоду самі зап.знатись ближче з особою, яку вшановується, чи подією, яку відзначується.

У своїй короткій доповіді др В. Ленцик накреслив сильветку Митрополита Слуги Божого Андрея, як взір Архиєрея, — Пастиря і рівночасно вірного Сина свого Народу. Своєю працею і проводом, ним вихованого духовенства, Митрополит Андрей Шептицький у великій мірі причинився до здійснення Першого Листопада.

Добрі і змістовні були доповіді обидвох студентів: Павлиша про Слугу Божого Кир Андрея і Сеніва про Перший Листопад.

Степан Гутник, який ще у вересні не знав української азбуки — добре виголосив в'рш Купчинського. Хор зложений зі студентів середньої школи (головно) і коледжу під вмілим проводом проф. О. Берника гарно вив'язався зі свого завдання. Студенти Павлиш (піяно) і Гуцко (акордеон) виконали свої точки по-мистецьки.

Свято вшанував своєю присутністю Владика Кир Йосиф Шмондюк, Єпископ Стемфордський, стці і панове професори та деякі батьки студентів.

Свято підготовили проф. Олександер Берник і д-р Василь Ленцик.

Н. А.

Школа вшанувала пам'ять Івана Франка

У 120-ту річницю з дня народження і в 60-ту з дня смерти, великого „Каменяра", сина Галицької землі — Івана Франка — Школа Українознавства та Релігії при церкві Св. Покрови у Філядельфії у неділю, 12-го грудня м. р. влаштувала академію на його честь.

Програму академії відкрила заст. директора Школи М. Євсевська, закликавши присутніх до уважного прослухання виступів усіх її учасників.

Коротке вступне слово про Івана Франка, що своєю творчістю „рівняв праві пут.", сказала викладачка курсу української літератури цієї школи О. Піддубна, підкреслив ш и його відвагу, стійкість і непохитність у боротьбі за національні й людські права покривдженої української нації; він боровся своїм сміливим і авторитетним словом також і проти таких неморальностей, як підлабузництво, лакейство, фарисейство, запроданство, втеча від свого рідного. Іван Франко — небуденна й багатогранна постать у нашій літературі й культурі взагалі: він — поет, письменник, літературний критик, публіцист, творець чудових дитячих оповідань і казок, — він педагог і науковець.

Про себе Іван Франко сказав: „Я — син українського селянина, вигодований чорним хлібом, працею твердих селянських рук (і тому) почуваюсь до обов'язку панщиною свого життя відробити ті шеляги, що їх видала селянська рука на те, щоб я міг видрапатись на висоти, де видко світло, де пахне воля, де ясніють вселюдські ідеали. Мій патріотизм — то не сантимент, не національна гордість, то — тяжке ярмо, наложене долею на мої плечі".

Іван Франко вважав царську Росію за велике гальмо на шляху розвитку українського народу і називав її „багном гнилим між країн Европи". Ці слова, на жаль, і в наш час залишаються цілком актуальні для сучасної комуно - большевицької тюрми народів на ім'я СССР.

Але хоч у висловлюваннях Івана Франка є біль, і жаль, і туга, то є в них і інша нота: надія, воля, радісне життя, певність, що Україна таки вийде на шлях волі. Цю свою певність Франко висловив у пролозі до своєї геніяльної поеми „Мойсей".

На закінчення свого слова п-і Піддубна сказала: „Вважаю за доречне навести тані слова з постанови українськ о - американських організацій, які 1940 р. ухвалили створити Український Конгресовий Комітет: „Сила українського народу — в слушності його права. Його майбутнє — на історичному шляху розвитку демократії, поступу, свободи, братнього співжиття та співпраці з демократичними народами світу. Хай живе самостійна, соборна і народоправна Україна!"

Опісля учениця 10-ої кл. цієї школи Леся Рудий продеклямувала „Пролог" до поеми „Мойсей". Відтак учениці випускної кляси Галя Антоненко, Наталя Гаврась та Марія Стефурак прочитали змістовну доповідь на тему „Іван Франко — велетень праці". Доповідь усі присутні прослухали з великою увагою.

У мистецькій частині академії вірш І. Франка „Пісня і праця" продеклямували учениці 9-ої кл. Н. Гурська та Г. Стефурак. „Земле моя" в.рш І. Франка продеклямувала учениця 9-ої кл. Ю. Іхтіярів. „Місяцю князю" сола Івана Франка, муз. Ярославенка виконали О. та Л. Рудий з участю своєї вчительки співу Антоніни Лисенко при акомпаньяменті Лесі Трипуленко. „В суді" І. Франка продеклямувала уч. 10-ої кл. О. Трипуленко.

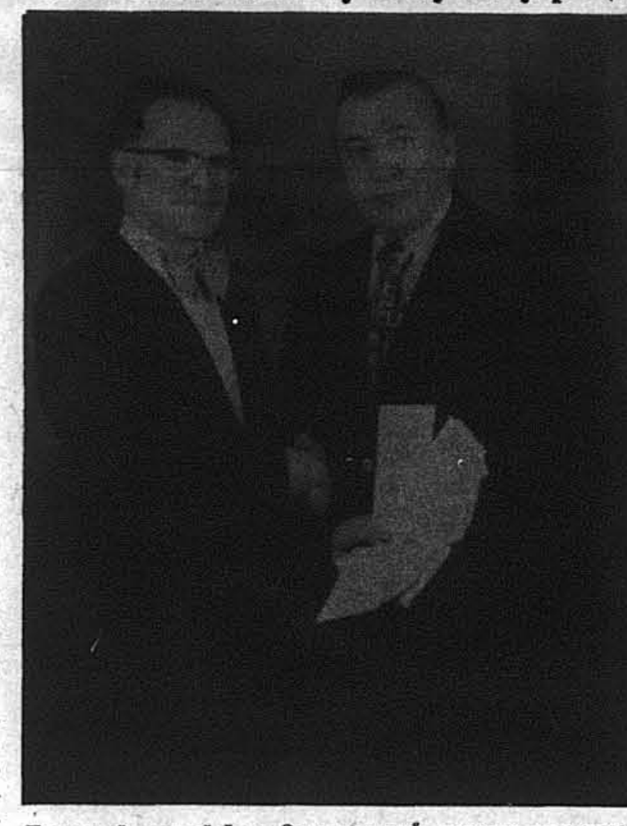
Відтак авдиторія мала нагоду побачити й почути інсценізацію поеми Івана Франка „Каменярі", що її виконали учні 8-ої, 9-ої і 10-ої кл.: О. Граур, В. Євтушенко, В. Стефурак Ю. Миколайчук та Л. Ясинська. Ця сценка, над якою найбільше потрудилась учителька Н. Савчук, зробила на слухачів і глядачів найкраще враження.

На закінчення мистецької частини, цієї змістовної та добре виконаної академії, шкільний хор у складі 30-ох учн.в дсбре виконав під керівництвом учительки співу п-і А. Лисенко такі пісні: „Чом, чом?" — народна пісня в обробці Лобка та „Краю мій", музика Бетговена при акомпаньяменті Лесі Трипуленко.

На закінчення академії всі проспівали український національний гимн „Ще не вмерла Україна".

(І. П.)

Головний радний Іван Одежинський починає передконвенційну кампанію. Запевняє, що придбає 120 нових членів у біжучому році

Головний радний Іван Одежинський передає головному організаторові аплікації нових членів для завершення успішної грудневої кампанії, а при тому його запевняє, що в січні придбає 25 нових членів.

Філядельфія, Па. — Тут, 30-го грудня м.р., в Канцелярії Окружного Комітету секретарі місцевих Відділів Філядельфійської Округи „п'ять перед дванадцятою" принесли аплікації нових членів, щоби передати головному організаторові Степанові Гавришеві, які наступного дня перед замкненням року він передав до дальшого оформлення в Головній Канцелярії УНС.

До секретарів долучився з новими аплікаціями головний радний і голова 153 Відділу Іван Одежинський, який передав 13 аплікацій нових членів. Разом він придбав 85 членів 1976 р.

Передаючи ці аплікації головному організаторові С. Гавришеві, він запевнив його, що в новому 1977 році, який є роком передконвенційним, він придбає Союзові 120 нових членів, а з того вже в січні придбає 25 членів.

Слід згадати, що Іван Одежинський був основоположником і першим секретарем 153-го Відділу ім. Луки Мишуги, який він заложив 1954 р., і цей Відділ сьогодні нараховує понад 750 членів і тим самим є одним з найбільших Відділів у Пенсилвенійському стейті — колиси народження Батька Союзу.

МАКВІЛЛЕР — ЦЕНТР...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

мала б вивчати мистецькі ремесла на базі української фольклорної традиції. Заля подумана так, щоб вона могла бути центром товариського життя для вірних цілого душпастирства, але теж служити розвагою для молоді на оселях, до якої приїздили б друзі на свята чи з різних нагод (роковини, релігійних чи національних свят тощо).

В рік відбувається дві-три оселі, так що через Маквіллер у році перейде близько 200 осіб, а настрій є такий, що учасники повертаються з року на рік, — разом є їх приблизно тисяча, і вони творять своєрідну родину, при чому сьогодні до оселі приїздять вже діти перших учасників, захоплених завжди ідеєю великої „спільноти".

У цій оселі відбувся також від 26-го грудня 1976 року до 2-го січня 1977 р. перший „міжріздвяний" курс українознавства Українського Вільного Університету, на який, м.ін., приїхали також колишні вихованки оселі, приносячи із собою настрій, що витворив відповідну атмосферу, що одночасно дисциплінувала учасників, але й ставала доброю підставою для розваги й співжиття. Настрій був тим кращий, що курс припадав на час Різдва, і о. Когут і в даному випадку виявив велику винахідливість: маючи обов'язок об'їхати ціле душпастирство, зачинає він свій „різдвяний цикл" за новим стилем, а кінчає його в дні нашого традиційного Свят-Вечора... Курсанти УВУ, сідаючи до столу, починали „трапезу" від коляд, і колядувалося нераз аж геть у ніч (на зміну із слуханням гри на бандури, фортепіяні чи акордеоні).

До доброго настрою мають причинитися також і традиційні страви, і взагалі вже у підготуванні страв помітно підхід із великим замилуванням, з яким до свого завдання ставляться Сестри Служебниці із світськими співробітниками. Зрештою, з подібним замилуванням, гідним до свого завдання ставиться також і пан Василь Карман, відповідальний за господарку, яка має статися причинком до самовистачальности цілої оселі.

Серед гарного настрою родяться дальші пляни: учасники курсу УВУ — в рівній мірі викладачі, що й курсанти — раді б, щоб курс увійшов у традицію. Всі бажали б, щоб послідовно усувати й усі недоліки, що зауважилося, — зокрема бажано, щоб були рівнобіжні курси для студентів і для учнів вищих гімназійних кляс, зглядно для тих, які вже вивчали українознавство, і для тих, які ніколи не мали нагоди пізнати скарбів української духовости на тлі нашої великої, а водночас трагічної історії. Тому, м.ін., зродилася думка, щоб у курсах брали в майбутньому участь всі наші питомці духовних семінарій, щоб вони мали нагоду на місці пізнати, як має виглядати модерне душпастирювання у практиці, тим більше, що в Маквіллерському осередку допомагали чи й далі допомагають о. Павлові Когутові (який є їх Деканом) отці Іван Лужецький, Михайло Длубак і Ярослав Салевич з сусідніх департаментів, і всі вони працюють у подібному дусі. Приїзд кандидатів на священиків дуже збільшив би число учасників, а крім цього спільний курс для майбутніх священиків із мирянськими студентами міг би дуже сприяти взаємопізнанню людей і проблем. Звичайно збільшення кількости учасників автоматично дає змогу відповідно розділити учасників за степенем знання, але одночасно такий чисельний курс стає атракцією і для молоді, яка у курсі участи не може брати, але зможе з'їхатися на загальну новорічну зустріч, що в майбутньому повинна бути загальною зустріччю української студіюючої молоді не тільки із Франції, але й Европи. Що це можливе, цього доказом мій стати вже перший курс, який згромадив молодь із шести різних країн.

Дозвольте представити: адв. Адріян Сливоцький

Адв. д-р А. Сливоцький

Існує неписаний обов'язок і привілей старшого члена однієї професії привітати й представити громаді молодшого колегу; а якщо йдеться про людину калібру Адріяна Сливоцького, то це ще є й справжньою приємністю.

Тільки поєднання непересічного інтелекту з непересічною наполегливістю, спертою на силі волі, дає непересічні осяги. Національним недоліком українців є звичайно не брак умового обдарування, але брак послідовности, брак волі. Успіхи короткого, тільки двадцятьп'ятилітнього життя Адріяна Сливоцького підказують, що йому невідомий цей недолік: середню, Р.джес школу він покінчив на чолі своєї кляси й мав традиційну почесть виголосити прощальну промову до випускників (валедикторіян); Гарвардський коледж він завершив у ділянці економічних наук „маґна кум лявде", а Гарвардський Університет, — рівно три роки пізніше — зі званням доктора права. Місяць пізніше, в липні минулого року, він склав трудний адвокатський іспит і, не гаючись, ще перед проголошенням цього нового успіху почав працювати у відомій адвокатській спілці Шерман і Стерлінг у Ню Йорку.

Вищеподані факти дають підставу погратулювати Адріянові Сливоцькому і його батькам Володомирі й Степанові. Але ще є причини, щоби скласти ґратуляції і українській громаді, а зокрема українським правникам. Бо молодий адвокат входить у свою професію і ширшу громаду, як зрілий і, вже заслужений громадянин. З хлоп'ячих літ — пластун, згодом виховник молодших за себе братів-пластунів, булавний пластових таборів, а навіть командант найбільш престижевої — Лісової Школи. А згодом у часі студій член управи СУСТА — студентської централі, і в її межах головний подвижник найбільшої й найбільш успішно акції українського студентства на еміґрації, а може й взагалі — Гарвардського Центру Українських Студій. Одержимий ідеєю завершення цього центру і його значення для сучасного й майбутніх поколінь української молоді, Адріян Сливоцький побіч правничих студій вислуховує курси української історії, мови й літератури в Гарвардському університеті, стає постійним членом українського семінара, який, побіч викладів на трьох українознавчих катедрах, є основою широко українознавчої академічної освіти студентів Гарвардського центру, стає співробітником і технічним редактором журналу „Рецензія", а навіть у роках 1972 - 1973 на пості адміністративного секретаря цілого Гарвардського Центру допомагає його розбудовувати й закріплювати. Як член головної екзекутиви Фонду Катедри Українознавства (ФКУ), він і тепер, після закінчення студій, весь свій вільний час віддає своїй громаді. Либонь, немає більшої української громади в Америці, в якій він не пропаґував би „гарвардської справи", збирав для неї співробітників і жертводавців, зокрема серед молоді. Він же сам став наймолодшим меценатом ФКУ, склавши на недавніх зборах ФКУ в Ню Йорку тисячу долярів, мабуть, з першої скромної адвокатської платні чи гонорару.

Гарвардською справою, хоча вона важлива, не замикається коло громадських зацікавлень Адріяна Сливоцького. Він дальше активний в Пласті, на світовому з'їзді якого (КУПО) був модератором панелю, теми якого торкалися основ нашого національного буття тепер і в майбутності. Готується його новий виступ серед нюйоркської громади, думаємо далеко не останній. Можна сподіватися, що він не закине своїх плянів про продовжування українознавчих студій зокрема в ділянці історії нашого давнього права, а може колись, при сприятливих обставинах, ім повністю присвятиться. Потреба в цьому велика й конечна. Адріян ще в часі студій права думав про наукові студії й навіть радився у пишучого ці рядки щодо вибору теми до докторської праці з ділянки історії українського державного права.

А втім і активна, професійно - громадська служба наших правників є на велику потребу української громади, як внутрі наших поселень, так і поза ними. Боротьба за наше майбутнє тут і в Україні потребує також надхненої праці наших правників. Оборону переслідуваних оборонців самобутности України, неможливу в ній, треба переносити на міжнародний ґрунт, перед міжнародні трибунали. Чи ж це не вдячне поле праці для українських правників?

Адріян Сливоцький не єдиний між ними. Остання декада ввела на нашу громадську арену ряд надійних молодих правників, що можуть й повинні відновити організацію українсько-американських адвокатів, особливо що живуть на сході, яка цікавилася не лише своїми професійними, але й ширшими громадськими справами. Вона завмерла в минулім десятиліттю зі шкодою для себе й нашої громади. Ось — прикладу ради — реєструє наша преса молодих, громадсько наставлених, працівників по сусідських громадах: Смородський, Олесницький, Піттьо в Нюарку Старосольський, Волошин, Котлярчук, Лозинський в Ню Йорку, Пазуняк у Вілмінґтоні і чимало інших. Тільки взятись би їм за руки й у співпраці зі старшими за них і з Товариством Українських Правників в ЗСА, яке існує вже близько тридцять літ і видає „Правничий Вісник", розпочати нову ясну сторінку в історії українських правників.

Представляючи українській громаді одного з наймолодших з них, Адріяна Сливоцького, звертаємося до всіх наших американських „сімдесятників" - правників із заохотою до об'єднання у межах української правничої професійної організації, щоб разом переживати радощі і смутки своє гарної й надійної професії, та щоб пов'язати з ними професійну службу своїй громаді.

Напрошується зацитувати в добру годину двовірш Юрія Яновського:

Ми стаємо плечима
до плечей
І світ відчинений,
як двері!

Ярослав Падох

СВЯТОЧНІ СХОДИНИ Т-ВА ЗА ПАТРІЯРХАТ

Ню Йорк. — Товариство за Патріярхальний Устрій УКЦеркви — Відділ в Ню Йорку влаштовує тут, в неділю, 16-го січня ц. р., о год. 1:30 по полудні, безпосередньо після Служби Божої в церкві св. Юра, святочні сходини з нагоди ім'янин Їх Святости Патріярха Йосифа. Святочну промову виголосить о. проф. д-р Любомир Гузар з Риму. Сходини відбудуться у великій залі Українського Народного Дому при 2-й евеню.

Пропам'ятна зустріч

Про мистців, що відійшли, говорять їхні мистецькі твори, а про громадських діячів — їхні громадські осяги... З такою думкою зустрілись учасники жалобних сходин, що їх улаштувала Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) 28-го листопада м. р. у Філядельфії. Там вони вислухали панахиду за упокій душі двох визначних громадських працівниць — Кекилії Гардецької (пом. 1961) й Ірини Павликовської (пом. 1975).

Бл. п. Кекілія Гардецька була довголітньою пресовою референткою Управи СФУЖО, якої 15 ліття смерти припало на той час. Недавно померла бл. п. Ірина Павликовська, була відомою громадською діячкою й співосновницею СФУЖО. Це була нагода відзначити її першу річницю смерти.

Після вислухання панахиди в церкві Царя Христа, що її відправив о. Мартин Канаван, у Дом. Союзу Українок Америки розпочались жалобні сходини. Запрошені гості — а були між ними членки Управи СФУЖО, членки-прихильниці, свояки і приятелі — засіли за накриті столи. Згідно з українським звичаєм жалобну зустріч проведено у формі поминального обіду. При засвічених свічках усі присутні спільно помолились за душі померлих. Провід обіду перейняла д-р Наталія Пазуняк, довголітня працівниця СФУЖО, яка врочисто відкрила цю жалобну зустріч. Короткими словами вона схарактеризувала обидві громадські діячки, які ще є в пам'яті всіх присутніх. Обидві клали підмурівок під громадську будову Федерації, лиш одній було дано скоріш, а другій пізніш відійти. Але їхнім невтомним зусиллям завдячуємо заснування і ріст об'єднання українських жіночих організацій, що тепер знаходяться у 28-му році свого існування.

Ведуча покликала до слова Лідію Бурачинську для з'ясування постаті бл. п. Кекилії Гардецької. Для цього їй послужила стаття Ірини Павликовської, що її вона написала негайно після смерти Покійної. Спершу були подані життєписні дані і з них можна було довідатись про священичий рід Волянських, з якого вийшла Кекилія Гардецька. У Криворівні на Гуцульщині, де вона народилася, створився був, завдяки гостинному приходству — культурний центр. Сюди приїжджали на вакації видатні українські письменники і вчені і молодій Кекилі глибоко запали в пам'ять розмови її батьків із Іваном Франком і Михайлом Коцюбинським. З вибухом Першої світової війни це перервалося. Але при першій нагоді, коли Українські Січові Стрільці стали закладати на Волині українські школи, вона разом із сестрою Володимирою зголосились до цієї праці. Подаючи життєписні дані цієї уроженки Гуцульщини, авторка спинилась зокрема над її двома замилуваннями. А це — зрозумінням і любов'ю до народного мистецтва Гуцульщини та й її вмілого володіння пером. Справді — великий був вклад Кекилії Гардецької в опіку над домашнім промислом Косівщини, де вона співпрацювала або провадила кооперативи домашнього виробництва і постачала кооп. „Українське Народне Мистецтво" у Львові стилевими виробами. Журналістичну заправу дістала в молодому віці. Це було в часі облоги Львова 1918/19, коли то в тому році виходив єдиний український щоденник „Вперед" і жіноча газета „Наша Мета". Бл. п. Кекилія Гардецька була технічним редактором — першого і в Ред. Колеґії — другого. Цим своїм умінням послужила пізніше жіночим журналам „Громадянка" у Німеччині, „Наше Життя" в ЗСА. А найбільш заслужила собі признання за свою пресову роботу в користь новозаснованої Федерації Українських Жіночих Організацій. Думка об'єднання була тоді ще новою, на перешкоді й стояли різниці переконань і світоглядів. Та всім труднощам зуміла Кекилія Гардецька протидіяти. Сердечністю і добрим словом, поступками і признаннями вона прочищувала дорогу до порозуміння. Коли вона померла, передала це завдання своїй дочці Володимирі Ценко, яка довгі роки провадила видавничу референтуру, а тепер секретарство СФУЖО.

Другою з черги промовляла Стефанія Пушкар, найближча співробітниця бл. п. Ірини Павликовської. Колись у 20-тих рр. вони обидві у Львові клали підвалини під кооп. „Українське Народне Мистецтво" разом із журналом „Нова хата" а потім провадили це разом аж до вибуху 2-ої світової війни. Після довгих літ мандрівки зустрілися у Філядельфії при заснуванню СФУЖО. Це був переломовий момент у житті нашої спільноти, коли великі маси [illegible] ців чекали свого переселення. Бл. п. Ірина Павликовська, яка прибула сюди, як голова Об'єднання Українських Жінок Німеччини, гостро відчула поклик тієї хвилини. Це була потреба об'єднання у світовому маштабі. Всі зрозуміли цю вимогу й так постала Світова Федерація Українських Жіночих Організацій.

Третій момент, що зблизив до себе ці дві подруги — було музейне діло. Бл. п. Ірина Павликовська, поселившись в Едмонтоні, Канада, розгорнула широко працю над музеєм Ліги Українських Католицьких Жінок Канади. Завдяки її зусиллям вдалося поставити прегарну музейну збірку (2,000 експонатів), яка не тільки чарує відвідувачів багатством своїх скарбів, але промінює на провінцію своєю навчальною програмою. На протязі останніх років відбулись численні курси вишивки, keраміки, писанок, а їх провадить ціла група інструкторок.

Та цими етапами не вичерпувалась громадська характеристика Покійної. П. Пушкар згадала про час її студій в українському тайному університеті у Львві, що принесло їй арешт і тюремну кару. Пригадала її працю в українській промисловій кооперації в 30-их рр., а потім великий організаційний розмах ОУЖ Німеччини що об'єднувало біля 10,000 членів. Врешті останній етап її громадського шляху в Канаді., де вона була головою ЛУКЖ у рр 1964-68 і була відзначена Шевченківською Фундацією і папським орденом „про еклезія ет понтіфіце".

До цих характеристик додали свої слова ще дві бесідниці, д-р Марія Струтинська передала спогад про бл. п. Кекилію Гардецьку, як членку Марійської Дружини. Будучи головою Марійсько Дружини в тому часі вона позитивно оцінила вклад Покійної у працю цього товариства, як також відчула привітливість і доброту її вдачі. Знову Стефанія Бернадин, кол. членка ОУЖ Німеччини, розказала про своє враження з праці тієї організації, що діяла під проводом бл. п. Ірини Павликовської. З коротких зустрічей із обома покійними діячками вона зачерпнула багато спонук для своєї громадської роботи.

Споживши поминальний обід, гості ще довго ділились своїми спогадами. Інж. З. Коханівський пригадав собі молодечий спогад із листопадових днів 1818 р. у Львові, коли він як гімназист зголосився до військової оборони Львова. А харчувала цю військову залогу група жінок у Львівській ратуші. Тоді то він пізнав Кекилію Волянську, яка не завагалась стати до такої важкої роботи, коли того вимагала хвилина. Знову насувався йому другий спогад. Це було в 1945 р. у Мюнхені, коли він користуючись автом будівельної фірми хотів відвідати свою родину на провінції. З ним поїхала Ірина Павликовська. Родину він відв'дав, але мусів об'їхати всі довколичні табори, бо треба було захистити людей від загрози репатріяції. З подивом згадує він, як невтомно й уміло І. Павликовська добивалась зустрічі з керівними чинниками в цій справі

Промовила також Євгенія Новаківська. Вона пригадала зворушливу опіку, що її зазнало багато дітей у перших роках нашого поселення у Філядельфії. Серед душної атмосфери міста влітi дітям не було куди подітися. Пластових таборів тоді ще не було. Бл. п. Кекилія Гардецька замешкала зі своїм внуком над поблизьким озером і там дала змогу побути й іншим дітям. П. Новаківська вичислила біля 20 таких дітей, що вдячно пригадують собі довший або коротший побут під опікою „бабуні". Всі вони й досі її пам'ятають, бо цей побут влітi закріпив дружбу тих дітей між собою, що триває й досі.

Ведуча, яка представляла бесідників, згадала про вшанування пам'яти обох діячок, коли Управа СФУЖО створила фонди їх імени. Фонд ім. Кекилії Гардецької призначений на видання історії українського жіночого руху англійською мовою. Цю працю погодилась написати д-р Марта Богачевська-Хом'як. Знову ж Фонд ім. Ірини Павликовської створено для видання історії Об'єднання Українських Жінок Німеччини, що її Покійна написала. Це була остання її праця пером, яку вона закінчила коротко перед своєю смертю.

Цей момент підхопили присутні і вкоротці закружляли між ними дві листи. Разом вони принесли 382 дол., з чого на Фонд ім. К. Гардецької припало 205.- дол., а на Фонд І. Павликовської 177 дол. Подякою для жертводавців завершила програму Лідія Бурачинська, заступниця голови СФУЖО. Молитвою закінчено цю поминальну зустріч.

Л. Б.

Свят-Андріївський Вечір і його звичаї у Феніксі

Союз Українок Америки, Відділ 3-ий у Феніксі, Арізона, це гарно зорганізована одиниця. Під проводом енергійної голови і здібної організаторки, Катерини Росоли, яка хоча далеко від України, але своєю жертвенною працею намагається пригадати українській спільноті про традицію, культуру і давні звичаї українського народу, на рідних землях.

Праця СУА у Феніксі — широко розгалужена у різних напрямках. Тепер масово розгорнулася акція на стипендійний фонд для студентів. СУА і вже є дві готові стипендії на цей рік і гроші, що зможе збільшити число стипендій на наступний семестр - півріччя. Рівночасно старається побільшити членство і зорганізувати Відділ молодих союзянок, на яких покладає надії, що зі знанням англійської мови вони можуть нести правду про героїчну Україну серед американського суспільства і шукати в Уряді підтримки для наших братів, що караються по тюрмах і засланнях в СССР.

Союз Українок у Феніксі розуміє, що традиція — це велика духова спадщина кожного народу, це скарб духових та фізичних здібностей, залишені спеціяльно для української молоді, яка ніколи не бачила України, але дивлячись на традиції повинна бути горда зі своєї далекої, а рідної Батьківщини. Традиційними виставками, чи церемоніялами ми зберігаємо нашу спільноту і наше ім'я поза межами України.

Успіхом у суспільно громадському житті у Феніксі 28-го листопада м. р. був „Вечір під св. Андрія", який відбувся заходом СУА у церковній залі української католицької церкви Успення Матері Божої.

Заля виповнилася цікавими глядачами, що прийшли пригадати собі молоді літа на Рідних Землях під вечір св. Андрія. На сцені столик був вкритий прегарною вишивкою, На столі — свічник і чарівне Андріївське зілля. На стіні — образ Богоматері, перевішений рушничком із полтавським взором. На сцену вийшла голова СУА п-і Росола і привітала отців парохів, української православної церкви — о. Андрія Ілінського і української католицької церкви — о. Мирослава Колодія, дальше привітала гостей, що так численно виповнили залю. Голова представила теж нових членів СУА, артистів цього вечора, бажаючи всім щастя і кращої долі.

Люба Матківська прочитала історичний переказ про св. Андрія, як і рівнож розказала про різні повір'я у ніч св. Андрія в різних частинах в Україні, що часто викликувало багато радости і сміху.

На сцену вийшов гурток молодих союзянок. Око глядача милувалося красою вишиваних блюзок узорами з різних закутин України. Понеслась пісня про союзянок — весела, жартівлива, а дальше пісня про ворожку, про дівчата, що в ніч під Андрія повну чарів, зможуть знайти долю і щастя, бо ніч Андріївська це — чарів сила „повна чуда, повна дива". І знову нова пісня — „ціла казка з воску, з воску казка ллється, з воску доля дівчатам снується". Це справді повні надії — ждали дівчата, пісні співали і долі шукали в Україні.

Усім нам глядачам пригадувалися чудові радісні вечори у Андріївський вечір в Україні, — більш, як 35 років тому, де ми самі були виконавцями тих чарівних надій і мрій. На хвилинку ми думками полинули в минуле, у далекий чудовий казковий світ — Україну.

У цей вечір багато праці мала ворожка, в ролі якої гарно вив'язалася Ніна Сороченко. Вона, бачучи у восковому калейдоскопі нас глядачів із нашими промахами і недоліками, бажала нам, щоб вони зникли як „воскова тінь".

Галя Агащук прочитала „Сміховинки", а слухачі мали нагоду, насміявшись, на часок, забути щоденні турботи.

Цей день присвячений св. Андрієві, був днем іменин о. Андрія Ілінського, пароха православної церкви у Феніксі, котрий провадить хор обох віроісповідань, що звеличають усі народні свята у Феніксі. За труд і працю для народу о. Ілінського всі, на просьбу п-і Росоли, постали з місць і відспівали многоліттє.

На закінчення хор молодих союзянок відспівав пісню „про згоду та мир для народу". Великий успіх цього вечора треба завдячувати голові СУА п-і Росолі, як і всім членкам СУА у Феніксі. Такі свята є побажані, бо вони кріплять наші душі і єднають нас духом з рідною Батьківщиною.

М. Ч.

Фенікс 6 грудня 1976 р.

Пластова оселя „Писаний Камінь" біля Клівленду

Пластова оселя „Писаний Камінь" біля Клівленду.

У 1965 р. старанням Пластової Станиці та Гуртка Пластприяту закуплено оселю для пластової молоді і названо її „Писаний Камінь". Оселя, яка має 133 акрів землі, є положена на південний схід від Клівленду, серед посілостей німецької секти Амішів. Сама оселя — це теж колишнє господарство родини Амішів, які плекали тут і ліси, і овочевий сад. Для пластування — це вимріяні терени бо ж ліс для таборування конечний.

Будинки, які були на оселі, залишилися, хоч треба було зробити багато змін, щоб їх примінити до таборового ужитку. І так — стайні перемінено на гарну їдальню, а місце, де господар тримав свої вози, замінено на модерну кухню зі всіма реставраційними вигодами. Стара хата господаря тепер перемінена в адміністраційний дім, а малий магазин перемінено в шпиталик.

Багато нових будинків треба було поставити, щоб примінити оселю до вжитку пластунів. Перш за все — збудовано дуже гарну каплицю в гуцульськ. стилю. Вона стоїть на головній площі оселі і є її прикрасою. Для новацтва збудовано три курені, а четвертий перебудовано зі старої колиби. Завершенням розбудови є великий павільйон, який закінчено минулого року. В ньому приміщується таборовиків у випадку дощу, а також перепроваджується деякі пластові зайняття поодиноких таборів.

До розбудови Оселі причинилось своєю працею багато осіб. Немає місця згадати всіх, які жертвували час і труд, щоби „Писаний Камінь" став одною з перших в ряді пластових осель. Одначе треба врахувати найбільше чільних плянувателів і виконавців цієї великої праці. Перш за се приходить на думку довголітній голова розбудовчої комісії, незабутній сл. п. пл. сен. Володимир Ерденберґер. Він більш чим хто інший вклав часу праці на детальне плянування і розбудову оселі. Ці пляни ввів в життя архітект пл. сен. Адріян Галяревич. Від 1965 р. оселю очолювали бл. п. Петро Полянський, який був одним з промоторів закупівлі цієї посілости, пл. сен. Микола Голіян і теперішній голова — пл. сен. Роман Полатайко.

Дотепер ішла мова про придбання і розбудову. Та всі ці заходи були б неважливі, якщоб на оселі не було молоді і гамору пластової браті. Ця ділянка, яка для всіх нас є така важлива, всі заходи з організуванням пластових таборів провадить вже від початку голова ОТК — пл. сен. Я. Кришталович рік за роком трудиться, щоб з Клівленду і околиці, а останніх кілька років і з Вашінґтону і Балтімору, пластова молодь провела три тижні серед природи і серед своїх побратимів. І так за останніх 11 років приблизно 2000 пластунів таборувало на пластовій оселі „Писаний Камінь". В це число не входять ті, які приїздили туди на курінні з'їзди, так як „Чота Крилатих", „Характерники", „Лісові Чорти", „Буриверхи".

Оселя гостила теж пластунів з Чікаґо, Детройту, Боффало і Рочестеру на окружних Святах Весни. Ось і на 1977-ий рік знову припадає на „Писаний Камінь" черга на велике Свято Весни цілої округи.

На оселі теж відбулися не одні вишкільні табори, прогульки та станичні свята. „Писаний Камінь" є осередком літнього пластового життя в Клівленді.

Ліда Голіян

Загальні Збори Пластприяту в Ню Йорку

Загальні Збори Гуртка Пластприяту при Пластовій Станиці в Ню Йорку відбулися в суботу, 4-го грудня м. р., у Пластовому Домі, в присутності 27 осіб. Предсідником Зборів був В. Кандюк, а М. Данилюк була писарем.

Звіти уступаючої Управи, яку через довгі роки очолювала С. Косович, накреслили засяг діяльности гуртка. У звітовому часі відбуто сім засідань управи гуртка, яка сумлінно допомагала станичній старшині в праці над молоддю. У першу чергу гурток Пластприяту перебрав на себе відповідальність за господарську частину станичних імпрез, а саме: новацької забави-костюмівки, сніданку по спільнім Св. Причастю, Спільного Свяченого, фестивалю з нагоди 200-ліття ЗСА і 100-ліття українського поселення, як також пластового фестину-пікніку в Глен Спей. Члени гуртка допомагали при реєстрації пластунів на табори, відбували дижури в домівці та виконували різні праці під час підготови та переведення таборів на пластовій оселі „Вовча тропа". Гурток також старався фінансово допомогти Станиці, передаючи між іншим 1,500 дол. на сплату боргу Пластового боргу.

До нової Управи ввійшли: І. Цегельська — голова, М. Йовик — заступник голови, Г. Гошовська — коресподенційна секретарка, Я. Лучечко — протоколярна секретарка, А. Демчук — скарбник, А. Черний — організаційна референтка, Л. Івашко, О. Кухар, Л. Дулина — імпрезові референтки, К. Червоняк — пресова референтка, Л. Яцинич — домівка, Л. Томаселлі — таборова; С. Косович, П. Дармограй, Р. Савицький — Провірна комісія, О. Роговська, Е. Іващків — заступники.

Збори вибрали наступних осіб на вільних членів Управи: М. Грицин, М. Данилюк, Л. Глют, У. Дмитренко, М. Драґан, Н. Дума, К. Кандюк, Д. Каратницька, О. Мішко, С. Недільська, Я. Трембіцька.

Новообрана голова, І. Цегельська, дякуючи Зборам за довір'я, висловила признання уступаючій голові, С. Косович за її довголітню взірцеву та повну відданости працю для Пластприяту та пластової молоді.

К. Ч.

Застій в економіці ЗСА закінчився — твердять спеціялісти

Вашінґтон. — Ряд чільних економістів із приватного сектора, як рівнож урядові спеціялісти твердять, що тимчасовий економічний застій добіг кінця, і протягом 1977-го року продовжуватиметься дальше „відродження" американської економіки, після найгіршої рецесії від часів економічної депресії 1930-их років.

Хоча передбачується дальше поліпшення економічної ситуації, то економісти різних поглядів, твердять, що новий уряд Джіммі Картера таки якнайшвидше мусітиме застосувати заходи для поборення залишків економічної рецесії та безробіття. Консервативні економісти наголошують потребу зменшити податки приватних платників і корпорацій, а ліберали твердять, що головну увагу треба звернути на встановленя програм масового затруднення безробітних.

СІЧЕНЬ - МІСЯЦЬ НАДЗВИЧАЙНИХ КОРИСТЕЙ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІТЕЙ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ! ЗА ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО СЕКРЕТАРІВ ВІДДІЛІВ АБО ДО ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ В ДЖЕРЗІ СИТІ. НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ НАДЗВИЧАЙНОЇ НАГОДИ!

КОМІТЕТ ЮВІЛЕЮ 40-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА

о. Володимира Андрушкова

і Його відзначення Їх Блаженством Патріярхом Иосифом до сану митрофорного Протоєрея подає до відома, що

в неділю, 30 січня 1977 р.

О. МИТРАТ

відправить

Соборну Благодарственну Св. Літургію

в храмі свв. апп. ПЕТРА і ПАВЛА в КОГОВЗ, Н. Й. о год. 4-ій по пол.

•

Бенкет

о год. 5-ій по пол. в залі
KNIGHTS OF COLUMBUS HALL
255 Remsen Street, Cohoes, N.Y.

Замовлення квитків на бенкет, прошу слати на адресу Комітету — St. Peter & Paul Ukrainian Catholic Church, 198 Ontario Street, Cohoes, N.Y. 12047 до 27 січня 1977 р.

КОМІТЕТ

У ганебну річницю Указу царя Александра II в Вад Емсі 1876 р., з благословення Преосвященного Митрополита Мстислава, Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США видало

„ДО ІСТОРІЇ ЗНУЩАННЯ НАД УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ"

XX розділ „Тихої Води" Людмили Коваленко в українському оригіналі та в англійському, німецькому й французькому перекладах Марти Скорупської., о. Франка Істочина, Іванни М. Ратич і Валентина Вакума.

Обкладинка Петра Холодного, мол.

Книжечка має 62 сторінки. Ціна 3.00 дол.

Замовляти:

United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of USA
P.O Box 300, So. Bound Brook, N.J. 08880

ЦІНА ЛЮДИНИ

„Я зроблю людину дорощою від щирого золота". — Ісая 13:12.

Поет бере в руки кусок безвартісного паперу, записує кількома стрічками письма і, коли поет є славний, цей папір розцінюють на тисячі долярів. Це є геній. Американський уряд переведе через прасу папір вартості кілька центів, розмалює його на зелено з цифрою сто тисяч на чотирьох рогах і маєте сто тисяч долярів. Це є капітал. Артист купує полотно за два доляри, щось на ньому намалює і деякі куски такого полотна продають за мільйон долярів. Це є мистецтво.

Коли людину розкласти на хемічні складники, ціна її не перевищує суми п'ятнадцять долярів. Тепер, Бог бере її в Свої руки, обмиє її в крові Ісуса Христа, наповнить її Святим Духом і завішує на ній етикетку з високою ціною:

„дорогий ти в мене й цінний і я тебе люблю".
Ісая 43:4.

Це є спасіння. Така ціна людини. Одної, однісінької людини. „Коли б на світі була тільки одна погибаюча в гріхах душа, Христос умер би за цю одну душу" (Еллен Вайт: Христові Притчі, стор. 187). Так росте вартість людини обмитої в крові Христа. Щось особливе є в тій крові. Колись король готів, Вінітар, переміг в бою князя наших предків — антів, Воза, і для постраху людей, казав розп'яти Воза і сорок його дорадників на хрестах. І майже ніхто сьогодні про це не знає. Коли в 70 році нашої ери римський престолонаслідник, Тит, зруйнував Єрусалим, він, як пише історик Иосиф Флявій, окружив здобуте місто лісом тисячей хрестів, на яких згинув цвіт жидівського народу. І ця трагедія призабулася. Але, коли цісарський намісник, Пилат, повісив на хресті Ісуса з Назарету, про цю подію ще сьогодні поважне число людей з надхненням співає:

„Хай вода і кров Твоя, найчистіша ця струя,
Що із ран Твоїх текла, вічне дасть мені життя!"

Чому? Во в засягу дій тої крови, в тіні хреста безвартісні люди ставали дорогоцінні. Злочинці перемінялися в святців, безбожники у віруючих, апатичні в зилотів, боягузи в героїв-мучеників.

Такої масової переоцінки людини не зуміла виконати ніяка друга людина, ніяка друга система, ніякі другі, хоч би найшляхотніші, земні ідеали. Монополь на цей подвиг залишається таки за Ісусом Христом, Який прожив свій вік на найнижчому щаблі суспільної драбини, не ходив навіть одного дня до школи, не написав ні одної книжки і не видав ні одного гроша на поширення своїх принципів.

Правда, сьогодні багато понижують це ім'я і вартість тої крови, багато других признаються тільки до імені Ісуса, але нехтують Його велiннями, деяким Він потрібний тільки як тяглова сила для їхніх особистих, чи політичних возів. Однак центральне навчання біблії міститься в тому, що все одно, є це доба міжпланетарних ракет, чи незугарно витесаного колеса, час лихоліття чи передишки між лихоліттями, час темряви чи просвічення, завжди і на всякому місці, у всіх обставинах, кожна людина потребує тих благословінь, які оферує їй розп'ятий на хресті Ісус.

З любов'ю до Вас —
INFORMATION SERVICE OF UKRAINIAN ADVENTISTS
227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

Ескімоси одержать землю і гроші

(М. Л-ий) — Ескімоси уродженці Аляски, одержать землю і гроші. Так то постав величезний рух, який одначе закінчиться 2-го січня 1977-го року. І це чи не найбільший „бизнес" від часу, коли Америка відкупила Аляску від Росії по ціні 2 центи за акр землі. Хто не зголосився з претенсіями до 2-го січня, той втратив право одержати ті відшкодування. П'ять років тому Конгрес ЗСА ухвалив признати 1 більйон і 400 мільйонів аляскським уродженцям (ескімосам, алявтам і індіянам) на основі акту в справі земельних претенсій. Ця угода кінчає столітню диспуту між урядом ЗСА й аляскськеме уродженцями в справі земельної власности.

Від часу, як 1971-го року ухвалено цей закон, приблизно 79.000 осіб внесли подання, як повноправні уродженці Аляски, щоб одержати землю і готівку, менш - більш 20 тисяч долярів на особу. Останнього тижня ще тисячі алясканців вислали спішною поштою свої заяви, щоб не проґавити терміну 2-го січня. Акції аляскських компаній пішли раптом вгору.

Багато з тих, які мали б право одержати землю й готівку ще перед 2-им січня, не внесли були заяв у цій справі, бо живуть в інших 49 стейтах, як теж на Вірджінських Островах, Філіппінах, в Савдівській Арабії, Британії й Західній Німеччині. Найбільше уродженців Аляски, що живуть поза ЗСА, є в Канаді. В акті про право на землю й готівку сказано, що кандидати мусять бути бодай чверть - ескімосом, алявтом або аляскським індіянином і мусить бути народжений до 18 грудня 1971-го року.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Ділимося сумною вісткою з Українським Громадянством, що член-основник хору „Думка" в Ню Йорку

бл. п.

РОМАН ГНОЙ

відійшов у Вічність 5-го січня 1977 року, на 74-му році трудолюбимого життя.

ПОХОРОН відбувся 10-го січня 1977 року.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Опечаленій Родині Покійного, складаємо глибоке співчуття.

УПРАВА і ЧЛЕНСТВО УКРАЇНСЬКОГО ХОРУ „ДУМКА" в НЮ ЙОРКУ

В ПАМ'ЯТЬ 50-ЛІТНЬОЇ РІЧНИЦІ СВОЄЇ ПРОМОЦІЇ НА ДОКТОРА МЕДИЦИНИ В ДНІ 15 СІЧНЯ 1927 Р. В ҐРАЦУ — СКЛАДАЮТЬ 200.00 ДОЛЯРІВ НА ФОНД УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ ПРИ ГАРВАРДСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Д-Р ТЕОДОЗІЙ і ІРЕНА СЕНКІВСЬКІ

Філядельфія, Па., 7 січня 1977

23-ій КУРІНЬ УСП-ів,
Менше Товариство Славного Загону
ЧЕРВОНА КАЛИНА
складає оцю

ПОДЯКУ

усім Добродіям, які причинилися до успіху VI Міжкурінного Відбиванкового Турніру Червоної Калини, що відбувся в неділю, 12-го грудня 1976 р. в Гобокен, Н. Дж., складаючи датки на закуплення трофеїв, а особливо таким Установам та Особам:

20.00 дол. — Самопоміч, Нюарк;
15.00 дол. — д-р Л. Кузьмак, Stuyvesant Supermarket, Нюарк;
10.00 дол. — НЮАРК: адв. І. Романишин, адв. Н. Олесницький, д-р Т. Шеґедин, д-р Р. Кравчук, д-р О. Тершаковець, д-р С. Ворох, д-р Ю. Кігічак, д-р Я. Миндюк, В. Гнатів (Variety Bazaar), В. Васічко (Dnister Co.), А. Дубас, О. Голинський (Expert Electrical), Я. Яворський (Howerla Shoes), І. Пеленський (Pelensky Jewellery), А. Лазірко (Olympic Comm. Market), М. Литвин (Lytwyn and Lytwyn), Р. Ричок (Rychok Real Estate); НЮ ЙОРК: Я. Куровицький (Meat Products, Inc.), М. Підгородецька (Orchidia);
5.00 дол. — НЮАРК: Я. Івасечко (Jerry's Sunoco), п. Романишин і П.-Мельничук (Fernco Florists), п. Миськів (Brody Co.); НЮ ЙОРК: Б. Савицький, М. Савицький, В. Кузишин, Я. Губерневич, Арка, Р. Підгородецький (Pidhorodecky's Barber Shop), п. Савчук (Brody Meats), О. Лопатинський, В. Заклинський (Diadem);
3.00 дол. — С. Нагірна, Ню Йорк;
2.00 дол. — М. Лозинський (Karpaty Shoes), Ню Йорк.

•

Усім Жертводавцям щире спасибі і найкращі побажання ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

МАЛА РАДА МЕНШОГО ТОВАРИСТВА СЛАВНОГО ЗАГОНУ „ЧЕРВОНА КАЛИНА"

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА у НЮ ЙОРКУ

Повідомлення

Цим повідомляємо всіх своїх Членів, що

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ нашої КРЕДИТІВКИ

відбудуться у приміщенні

ПРАВОСЛ. КАТЕДРИ СВ. ВОЛОДИМИРА

у неділю, 13 лютого 1977 р.

о год. 2-ій по пол.

Порядок денний Зборів буде зазначений у наступному оголошенні у „Свободі" за 2 тижні перед днем Зборів.

ДИРЕКЦІЯ

Адреса церкви:
162 Вест 82-га вулиця, Ню Йорк, Н. Й.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ І НЕЗАБУТНЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого Незабутнього, Найдорожчого

ТАТА і ДІДУСЯ

бл. п.

ГРИГОРІЯ СОВІРКИ

буде відправлена

Служба Божа в суботу, 22 січня 1977 р.

в церкві ST. JOHN THE BAPTISTST CHURCH
1343 Newport Street, Northampton, Pa.
о год. 8-ій ранку

Просимо про молитви за душу Покійного.

Донька МАРТА з чоловіком ЙОСИФОМ СКРИПОЧКА
і внучка — ОКСАНА

Замість квітів на могилу бл. п.

д-р Богдани Салабан-Гейне

на НАУКОВИЙ ОСЕРЕДОК ім. Т. ШЕВЧЕНКА в САРСЕЛЬ, Франція, зложили:

Пластова Станиця в Боффало	$ 50.00
Д-р Семен і Ірина Дорощак	50.00
Д-р Евген і Неоніля Стецьків	50.00
Богдан і Христина Турченюк	50.00
Роман і Олена Горбачевські	50.00
Олекс. і Оксана Бережницькі	25.00
Д-р Олекса і Евгенія Гардецькі	25.00
Тетяна Криницька	25.00
Ярослав Пришляк	25.00
Д-р Микола і Володимира Ценко	25.00
Д-р Мирослав і Ліда Грещишин	20.00
Микола і Оксана Коропецькі	20.00
Д-р Михайло і д-р Уляна Лоза	20.00
Д-р Петро і Зеня Мельник	20.00
Д-р Володимир Пасіка	20.00
Д-р Теодор і д-р Олекс. Правак	20.00
Микола і Ірина Ставничі	20.00
Олександер Хомяк	20.00
Роман і Люба Цьолко	20.00
Степан і Слава Шишка	20.00
Зенон і Олександра Коновка	10.00
Дарія Ломиш	10.00
Олександер Мотиль	10.00
Галина Овчаренко	10.00
Богдан і Марія Пашковські	10.00
Ореста Перейма	10.00
Митро Пасічняк	10.00
Михайло і Оксана Салдит	10.00
Марія Струтинська	10.00
Анна Тупічак	5.00
Administration of Veterans Hospital	50.00
Dr. Victoria Besseghini	30.00
Dr. Carlos C. & Mrs Alden	25.00
Bonnie K. Pomerantz	25.00
Dr. Josef & Virginia Sconzo	25.00
Robert & Marjoried L. Abbey	20.00
Michael J. & Patricia C. Ennis	20.00
Anna M. Mellor	20.00
Dr. Herbert W. Wittkugel	20.00
Gizela Wittkugel	10.00
Rev. Robert D. Eldred	10.00
Eliz C. Jones	10.00
Louis Joy	10.00
Gerald Heglund	10.00
Lisbeth Kraus	10.00
Aloysius J. & Adeleide Volk	10.00
Wiliam S. & Joan L. Thomas	5.00
Разом вислано	—$990.00

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що у вівторок, 11-го січня 1977 р. упокоїлась в Бозі, наша Найдорожча

МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ІВАННА БЕНЦАЛЬ

народжена в Україні.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 14-го січня 1977 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН — в суботу, 15-го січня 1977 р. о год. 9-ій рано з того ж заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар Lakewood Park Cemetery, Rocky River, Ohio, де буде похоронена в понеділок, 17-го січня 1977 р.

В глибокому смутку:
син — ПАВЛО з дружиною ЕЛЬВІРОЮ
внуки — ЙОСИФ, РИЧАРД, ДЖАНЕТ
і правнуки
та Рідня

Замість квітів на могилу Друга

св. п. Андрія Стегнія

складаю 25.00 долярів на Український Національний Музей в Чікаґо.

Д-р Мирон ҐУЛІЙ

КОМІТЕТ ОБ'ЄДНАНИХ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ — МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ УККА

ділиться сумною вісткою з Членами і Українським Громадянством, що у вівторок, 11-го січня 1977 р., ненадійно, відійшла у Вічність, заслужена і шанована українською громадою

сл. п.

ІВАННА БЕНЦАЛЬ

довголітня членка Управи Відділу УККА, заслужена діячка Союзу Українок Америки і членка багатьох інших організацій, у яких Вона активно працювала аж до останніх днів свого трудолюбивого життя.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Хай американська гостинна земля буде Їй легкою!

•

Управа і Членство КОУАО висловлюють щире співчуття Родині Покійної.

Ділимося сумною вісткою, що 29 квітня 1975 року в Норт Меморіял шпиталі, на 82-му році життя, відійшов у Вічність

сл. п. ПОЛКОВНИК

КЛИМ АНДРУЩЕНКО

Народжений у селі Федловка, Таращанського повіту, Київщина, Україна. Військову школу скінчив 1915 року. Вояк Армії Української Народньої Республіки, командир Наливайківського полку в ранзі полковника. За почесну службу був нагороджений орденом Залізного Хреста за Перший Зимовий Похід ч. 1753 та Військовим Хрестом за участь в боях 1917-20 років.

Це був приклад скромної, чесної, релігійної людини.

Нехай Американська земля буде Тобі легкою.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

Залишились у смутку:
хрищеник — ЮРІЙ ПАСІЧНИК з Родиною
куми — ЮРІЙ і ЗІНАЇДА ПАСІЧНИК
Протодиякон ЮРІЙ КОРСУНЬ з Родиною
Панство ВАСИЛЬ і ОЛЕКСАНДЕР ЧАЙНИКІВ з Родинами

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Субота, 5 лютого 1977 року
9-та год. веч.
MICHAUD'S TOWN 'n COUNTRY — Grand Ballroom
16808 Pearl Road, Strongsville, Ohio

Стрій вечірній

КАРНАВАЛОВИЙ БАЛЬ
Хору „ДНІПРО" в Клівленді
Презентація дебютанток

ВИСТАВКА ТВОРІВ В. СВИРИДЕНКА.
ОРКЕСТРА „ТЕМПОС" — ВИСТУПИ ВОКАЛІСТІВ
Зголошення дебютанток приймає п. Володимир Кавка, тел. 884-3219 до дня 23-го січня 1977 р.
З огляду на простору залю, столиків не резервуємо.

Майстри церемонії:
П-ні Ольга Кузьмович
П-ні Христина Сеник
Ред. Юрій І. Павлічко

ФІНАНСОВА КОМІСІЯ СФУЖО і СПІЛКА УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ
— влаштовують —
у Філядельфії, в суботу, 5 лютого 1977 р., год. 9 веч.
в залі MANOR JUNIOR COLLEGE, Fox Chase Road & Forest Ave., JENKINTOWN, Pa.

БАЛЬ ПРЕСИ

з вибором КРАЛІ і КНЯЗІВЕН Української Преси

Оркестра Б. Гірняка

Місця замовляти на адреси:
MRS. LUDMYLA CHAJKOWSKA
115 Thorndike Rd., Philadelphia, Pa. 19115
Tel.: (215) OR 3-5289

MISS MARIA LESKIW
4652 Tacony Street, Philadelphia, Pa. 19137
Tel.: (215) JE 5-2044

Відбиванковий турнір „Червоної калини"

Ст. пл. Володимир Марущак (третій зліва), Ч.К., та ст. пл. Нестор Голицький, Ч.К., (другий зліва) з Нюаркською відбиванковою командою 47-го Куреня.

У приміщеннях Інституту Стівенс відбувся Шостий Міжкурінний Відбиванковий Турнір „Червоної Калини". Вже зранку в неділю, 12-го грудня з'їхалися змагуни з Клівленду, Пассейку, Ню Йорку, Філядельфії, Джерзі Сіті, Бриджпорту та Нюарку до Матт Філд Гавс при цьому університеті у Гобокені, Ню Дж. У турнірі змагалися дружини, як в хлоп'ячому, так в дівочому віддiлах за трофеями, спонзорованими українськими професіоналістами та купцями Ню йорку та Ню Джерзі.

Ст. пл. Володимир Марущак, ЧК, організатор турніру, заявив, що на наступний рік запляновано поширені змагання, які триватимуть два дні, і на яких передбачається участь дальше віддалених станиць. Вже цього року прибули дві відбиванкові дружини з клівлендської станиці.

Турнір відкрив ст. пл. Юрій Гнатів, ЧК, отаман 23-го куреня УСП-ів, Меншого Товариства Славного Загону „Червона Калина". Ст. пл. Любомир Білик спортовий референт при КПС, був головним суддею, і суддіювали ще ~~Петро~~ Дармограй, Роман Гентиш, Орест Федаш, Модест Соболта, Петро Мельник та Нестор Паславський.

У дівочому відділі третє місце здобула команда 38-го Куреня з Пассейку. Друге місце зайняли юнаки 44-го Куреня з Нюарку. Переможцями вийшли дівчата клівлендського 28-го куреня, які, до речі, були також чемпіонами відбиванкових змагань УСЦАК у Рочестері влітi 1976 р. Клівлендці під проводом свого капітана, Ірки Дармохвал, грали дуже сильно та відзначалися швидкими низькими сервами. До цієї дружини входили ще Христя Сушко, Ірка Гайдак, Ірка Завадівська, Рома Телішевська та Леся Теплюк.

47-ий Курінь з Нюарку зайняв перше місце в хлоп'ячих змаганнях. В склад команди увійшли М. Паславський, А. Голинський, Р. Васічко, М. Стоцько, М. Хамуляк, М. Ходновський, Б. Турянський та П. Гунчак. Друге місце здобули юнаки 31-го Куреня з Пассейку, а третє — 17-ий Курінь з Клівленду.

Крім згаданих дружин змагалися теж команди таких куренів: 2-ий (Ню Йорк), гурток „Гуцулки" (Бриджпорт), 51-ий (Джерзі Сіті), 1-ий (Філядельфія), 5-ий (Нюарк). Учасники турніру висловлювали своє велике задоволення, а спортовий референт клівлендської пластової станиці заявив, що плянує вернутись із своєю переможною дружиною на наступний Міжкурінний Відбиванковий Турнір „Червоної Калини".

П. Пупчик

Найближчі роковини державности в Ню Йорку

Вже від кілька років серед кіл українського громадянства Ню Йорку чулись нарікання і голоси критики щодо способу відзначування різних національних роковин завжди стандартними „академіями", з яких одна подібна до другої, — часто з тими самими виконавцями, а навіть подібними програмами: промова, хор переплітаний сольовими виступами, деклямація, а часом ще й танці. Таке відзначування перестало притягати молодших віком (якщо вони не були виконавцями поодиноких точок), а й старші в основному брали участь в таких імпрезах просто з національного обов'язку; фреквенція зменшувалась, кошти зростали, а організатори знеохочувались.

Деякі українські громади, в яких існували подібні настрої, перейшли на відзначування Січневих Роковин бенкетами, а деякі старались оживити і змінити програму різними способами, з більшим чи меншим успіхом. Цьогорічна Управа Об'єднаного Комітету, шукаючи якоїсь розв'язки питання щодо способу святкування роковин державности відкинула думку про влаштування з цієї нагоди якогонебудь бенкету не лиш тому, що львина частина грошей нашого громадянства перейде до чужої кишені, але також й тому, що під час бенкетового шуму, віддзвонювання посудом і неуникнених розмов при столиках про витворення якогось святкового настрою не можна й мріяти.

Шукаючи інших альтернатив поміж стандартною академією і менкетом Управа КОУАО спинилась над можливістю постанови знаменитої п'єси „Мина Мазайло", знищеного большевиками видатного драматурга Миколи Куліша. В цій п'єсі, написаній в 1929-му році для нашого славного театру „Березіль" автор розгортає перед глядачами одну з основних проблем нашої державности, проблему обмосковлених українців, які загубили свою власну ідентичність і вже не знають хто вони, чиїх синів, ким за що закуті, або навіть й гірше, допомагають свідомо чи й несвідомо ворогові нашого народу — Москві. Проблема ця, хоч і не нова, але завжди актуальна і до наших днів, бо в Україні чимраз більше „радянців", а чимраз менше українців; цю проблему порушувала Леся Українка в „Боярині", про неї писав В. Винниченко в п'єсі „Між двох сил", а сл. п. Е. Маланюк в есею п. н. „Малоросійство", чи Валентин Мороз в есею п. н. „Серед снігів" блискуче розкривають і п'ятнують цю язву, яка нас точить від віків.

П'єсу Миколи Куліша „Мина Мазайло" ставив з величезним успіхом сл. п. Володимир Блавацький на Західній Україні ще в половині 1930-их років, і коли виявилось, що цю п'єсу ставить у Канаді театр „Заграва" з Торонто Управа КОУАО рішила запросити той театр до Ню Йорку і саме цією виставою відзначити роковини державности, 23-го січня 1977 року. Виставу попередить недовга промова - введення молодого адвоката Адріяна Сливоцького і ніяких інших точок в програмі не передбачається; хочеться вірити, що така розв'язка буде позитивно оцінена українською громадою і що місця не світитимуть пусткою.

Володимир Савчак

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

РОЗА БАНДУРА, членка УНСоюзу Відд. ч. 112 Т-ва св. Марії в Парма, Огайо, померла 20 листопада 1976 р. на 80-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1950 році. Полишила в смутку дочку Стефанію та внуків Марію і Йосифа. Похорон відбувся 23 листопада на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ПЕРЛ БАРИЛЬСЬКА, членка УНС Відд. ч. 112 Т-ва св. Марії в Парма, Огайо, померла 20 листопада 1976 р. на 77-му році життя. Покійна народилась на Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1931 році. Полишила в смутку дочку Мілдред. Похорон відбувся 22 листопада на цвинтарі Святого Хреста, в Брук Парк, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ЮЛІЯ САГАТА, членка УНСоюзу Відд. ч. 137 Т-ва ім. Богдана Хмельницького в Вест Істон, Па., померла 23 вересня 1976 р. на 90-му році життя. Покійна народилася в селі Башня Гірна, повіт Цешанів, Зах. Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1915 році. Полишила в смутку три доньки двох синів Михайла і Петра, сім внуків і чотири правнуки. Похоронені буввся на католицькому цвинтарі Святого Хреста у Вест Істон, Вінчервілл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Стефан Колодруб секр. Від.

МАКСИМ ДЕРЕНЮК, член УНС Відд. ч. 169 Т-ва св. Михаїла в Едвардсвілл, помер 22 листопада 1976 р. на 83-му році життя. Покійний народився в Чорткові, Зах. Україна. Став членом УНСоюзу в 1935 році. Полишив в смутку Аліцію, Павла, Марію і Розаліну, 15 внуків і 9 правнуків. Похорон відбувся 24 листопада на цвинтарі Моунт Олівет в Карвертсн, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧАРНА, членка УНСоюзу Відд. ч. 206 Т-ва Запорожська Січ в Вонсоккет, Р. Ай., померла 19 листопада 1976 р. на 84-му р. життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1920 році. Полишила в смутку: син Лука, дочки Ольга і Стелла, 6 внуків та 8 правнуків. Похорон відбувся 23 листопада на укр. правосл. цвинтарі в Блакстоне, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

АННА ПЕТРИШИН, членка УНС Відд. ч. 36 Сестрицтва Пресв. Богородиці в Рочестері, Н. Й., померла 28 листопада 1976 р. на 80-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1961 р. Полишила в смутку доньку і сина. Похорон відбувся 1-го грудня на цвинтарі Голі Сепулчре в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Марія Ковальчук, секр. Від.

ПЕРЛ ДУДУШ, членка УНСоюзу Відд. ч. 233 в Лорейн, Огайо, померла 4-го грудня 1976 р. на 73-му році життя. Покійна народилася в Зах. Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1934 році. полишила в смутку чоловіка Григорія, сина Григорія мол. і дальшу родину. Похорон відбувся 6 грудня на цвинтарі Кальварія в Лорейн, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

РОЗА ПОТОЧНЯК, членка УНС Відд. ч. 338 в Бервік, Па., померла 1 грудня 1976 р. на 54-му році життя. Покійна народилася в Бервік, Па. Стала членкою УНСоюзу в 1938 році. Полишила в смутку сина. Похорон відбувся 4 грудня на греко-катол. цвинтарі в Бервік, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ЙОСИФ О'МАЛІЯ, член УНСоюзу Відд. ч. 29 в Контікона, Па., помер 30 листопада 1976 р. на 65-му році життя. Покійний народився в Плейнс, Па. Став членом УНС в 1954 році Полишив в смутку дружину Анну, сина Мартина і внучку Анну. Похорон відбувся 4 грудня на цвинтарі Мт. Олівет.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИРОН БРУХ, член УНСоюзу Відд. ч. 451 Т-ва ім. Т. Шевченка в Гримзбі, Онт., Канада, помер 8-го грудня 1976 р. на 71-му році життя. Покійний народився в с. Угорці, повіт Золочів, Україна. Став членом УНС в 1968 р. Полишив в смутку дружину Ксеню, дочок Євгенію й Христину, сина Романа, що живуть в Канаді. А в Україні Брата Василя і сестру Марту. Похорон відбувся 13-го грудня на цвинтарі Ферв'ю. в Нягара Фаллс, Онт., Канада.

Вічна Йому Пам'ять!
Єфим Омельченко, секр. Від.

ВІДБУДЕТЬСЯ ВЕЧІР З ПРИВОДУ ПОЯВИ КНИЖКИ РЕД. ІВАНА КЕДРИНА „ЖИТТЯ-ПОДІЇ-ЛЮДИ"

Ню Йорк.—Спілка Українських Журналістів Америки (СУЖА) і Український Літературно-Мистецький Клюб в п'ятницю 21-го січня влаштовують вечір для обговорення книжки-споминів ред. Івана Кедрина „Життя-Події-Люди". Вечір відбудеться в приміщеннях Л-М Клюбу при 136 2-га евеню, тут, і розпочнеться в 7-ій год. вечора. У цьому вечорі беруть участь: проф. д-р Василь Калинович, ред. Уляна Любович, артист сцени Степан Крижанівський, ред. Ольга Кузьмович і сам автор книжки, ред. Іван Кедрин.

ВИСТАВКА КАРТИН ОСТАПА САВЧИНСЬКОГО

Ню Йорк.—Під протекторатом Об'єднання Мистців Українців в Америці, Пластовий Загін „Червона Калина" відмічує 50-річчя свого існування влаштуванням тут в залі Дому Українського Спортового Товариства—УСК (122 2-га евеню) виставки картин пл. сен. Остапа Савчинського. Відкриття виставки, яка триватиме до 30-го січня, відбудеться в неділю, 16-го січня ц. р. о год. 1-ій дня. Оглядати виставку можна кожного дня від год. 4:30 до 8:30 вечором; в суботи і неділі від 1-8 вечором.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 16-го СІЧНЯ 1977 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 76 Відд. о год. 1-ій по пол. в укр. кат. школі при Сенфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — В. Боярський, предс., Т. Клебан, кас., Ю. Демчук, фін. секр.

НЮ БРІТАН, Конн. Річні загальні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 254 Відд. о год. 3-ій по пол. в Укр.-Амер. Горож. Клюбі. — В. Романишин, секр.

ПАРМА, Огайо. Річні загальні збори Т-ва ім. Ів. Франка 334 Відд. о год. 1 по пол. в залі Кардінал Сейвінґс, 5839 Рідж Рд. На порядку: звіти Управи, К. Комісії і вибір нової Управи на 1977 р. Проситься чл. прибути. — М. Задерецький, предс., С. Бохонок, фін. секр., Б. Задорецький, рек. секр.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 342 Відд. о год. 1:30 по пол. в клясі ч. 2 при церкві св. Димитрія. Проситься чл. вирівняти вкладки. Після Місячних зборів, відбудуться Річні збори Т-ва, під час яких буде заслухано звітів уступаючої Управи, вибір нової на 1977 р. і пляни на майбутнє. Проситься чл. прибути. — Управа.

СУБОТА, 22-го СІЧНЯ 1977 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва „Поступовий Клюб" 70-ий Відд. о год. 5-ій по пол. в долішній залі УНДому, 90-96 Фліт вул. На порядку нарад: звіти і вибір Уряду на 1977 р. Негайно після офіційного закінчення Загальних зборів відбудеться святочне відзначення 75-річчя існування Відділу УНСоюзу, Товариства „Поступовий Клюб". Просимо всіх чл. прибути. — І. Патуляк, предс., М. Шеремета, секретар.